

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara

ANUL XVI NR. 31 (635) — 29 iulie 1967

fiacăra

SESIUNEA MARI ADUNĂRI NAȚIONALE
**POLITICA PARTIDULUI - EXPUNEREA
ALE POPORULUI**

Expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., a fost urmată de ample dezbateri în cadrul cărora au luat cuvîntul un număr de 35 de deputați în Marea Adunare Națională. În fotografia din dreapta: la încheierea lucrărilor ședinței din 25 iulie, Marea Adunare Națională a aprobat în unanimitate raportul tovarășului Nicolae Ceaușescu cu privire la politica externă a Republicii Socialiste România și sarcinile sale de viitor, precum și activitatea desfășurată de guvern pentru realizarea acestei politici.

ESIE A INTERESESELOR VITALE LUI ROMÂN

«Unanimitatea impresionantă manifestată în cursul dezbaterilor este expresia acordului deplin al întregului popor român față de politica externă — ca și față de cea internă — promovată cu fermitate de partidul și guvernul țării noastre».

Din cuvîntul tovarășului Nicolae Ceaușescu la încheierea dezbaterilor asupra politicii externe a partidului și guvernului.

Expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., a fost urmărită cu multă atenție și viu interes de către participanții la lucrările sesiunii Marii Adunări Naționale.

DIN SALA PALATULUI REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

Prin importanța fundamentală a problemelor dezbătute, prin profunzimea analizei marxist-leniniste, afirmând liniile directoare ale politicii noastre externe, izvorâtă din interesele vitale ale poporului român, ale progresului social și păcii în lume, ultima sesiune a Marii Adunări Naționale poate fi caracterizată drept unul dintre acele momente răscolitoare în care se exprimă nemijlocit, am zice direct perceptibil, conștiința unei națiuni.

Lumea contemporană, cu măreția unică a uriașelor sale prefaceri sociale și naționale, capabilă într-un chip uimitor să innoiască știința și economia dar bintuită totuși de contradicții complexe și întâlnind adeseori tragedia, lumea aceasta frământată care solicită și angajează statele în întregul lor dar și ființa intimă a fiecărui individ care gîndește, cere zilnic fiecăruia din noi răspunsuri parcă tocmai pentru a putea închipui noi întrebări.

Din unghiul omului contemporan, care trăiește o epocă atât de tensionată, ideile, soluțiile și atmosfera lucrărilor forului celui mai înalt al statului român prezintă o calitate supremă: ele sînt pătrunse de cea mai întăritoare încredere în om, în prezentul și în viitorul său, de un umanism pe cît de fierbinte pe atît de lucid, deopotrivă ancorat în cele mai nobile idealuri și în cel mai clarvăzător realism, de ceea ce poate fi numit concret, în aceste condiții istorice, umanism socialist — și, simțim nevoia să adăugăm chiar dacă apropierea este neobișnuită — umanism socialist eficient, promovînd deci soluții reale în probleme cheie, fără a ceda nici o clipă tentației idealului abstract dar și fără a îngădui știrbirea de puritate și noblete a idealului.

În fundamentele sale etice ca și în concretețea intransigentă și realistă a soluțiilor, în esența și în stilul politicii externe a partidului nostru comunist și a guvernului țării, expusă de secretarul general al Comitetului Central al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, simțeam apropierea tulburătoare a ceva care ne este foarte cunoscut: de fapt, politica noastră externă reflectă, în sensurile, în motivările ei, în consecvența ei, politica noastră internă, viața noastră de fiecare zi, în care marile valori umaniste au încetat de a mai fi abstracțiuni frumoase, visuri, pentru a deveni idealuri concrete, pe care le realizăm organizat.

Expunerea secretarului general al Comitetului Central al partidului

O POLITICĂ EXTERNĂ ÎNTELEAPTĂ ȘI REALISTĂ

Sesiunea Marii Adunări Naționale consacrată dezbaterii politicii externe a partidului și guvernului nostru a constituit un eveniment de seamă în viața poporului român. Ecoul ei internațional a confirmat o dată mai mult prestigiul crescând de care se bucură România socialistă în lume, interesul și atracția pe care le starnesc principialitatea consecventă a politicii ei externe, poziția înțeleaptă pe care a adoptat-o față de evenimentele internaționale la ordinea zilei.

Principiile promovate de România în relațiile internaționale — respectarea independenței și suveranității naționale, egalitatea între țările mari și mici, neamestecul în treburile interne și avantajul reciproc — decurg din natura socialistă a statului și sint organic, intrinsec, plămădite în concepția și ideologia socialismului. Doar tocmai socialismul este cea orînduire superioară a cărei victorie marchează eliminarea rădăcinilor social-economice care generează expansiune și război, imixtiune străină și dominație pe arena internațională.

În elaborarea liniilor directoare ale politicii sale externe, Partidul Comunist Român pornește de la studierea legăturilor proprii evoluției sociale în epoca contemporană, de la aprecierea realistă a evenimentelor internaționale. Trăim doar într-o epocă extrem de complexă — epoca trecerii omenirii de la capitalism la socialism, cu uriașele ei transformări sociale și național-eliberatoare, epoca unei profunde revoluții științifico-tehnice și totodată epoca în care noi arme distrugătoare au pus omenirea în fața sarcinii de a preveni o catastrofă termonucleară. Este o epocă plină de contradicții, un adevărat labirint, în care numai metoda marxist-leninistă ne ajută să găsim un fir călăuzitor, să descifrăm natura și sensul fenomenelor.

În expunerea sa în fața Marii Adunări Naționale, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a spus: «Analiza tabloului lumii contemporane, a raportului de forțe mondial, pune cu putere în evidență concluzia că forțele progresului, frontul antiimperialist sînt superioare forțelor reacțiunii, imperialismului». Această concluzie generală ține seama însă de faptul că logica luptei presupune înaintări și replieri ca pe orice front. Condiția hotărîtoare a victoriei în lupta pentru dejucarea planurilor agresive ale imperialismului rezidă în întărirea continuă a unității și coeziunii forțelor antiimperialiste, desfășurarea unei lupte ferme, energice, neobosite împotriva reacțiunii interne și internaționale.

În acest context, elementul central al politicii externe a României îl constituie prietenia și alianța cu țările socialiste, întemeiate pe comunitatea orînduirii sociale, pe unitatea țelurilor și aspirațiilor fundamentale, pe interesele comune ale luptei împotriva imperialismului și reacțiunii — apărarea cuceririlor revoluționare ale popoarelor noastre, triumful cauzei socialismului și păcii în lume.

În relațiile cu țările capitaliste, politica de coexistență pașnică și-a verificat viabilitatea și eficiența. Ea nu înseamnă însă împăcare cu tendințele agresive ale imperialismului, acceptarea pretențiilor la dominație mondială ale acestuia. Respectarea strictă a dreptului inalienabil

al fiecărui popor de a-și hotărî singur soarta și calea de dezvoltare și totodată renunțarea categorică la folosirea forței armate în relațiile dintre state constituie premisa fundamentală a coexistenței pașnice.

În ce privește noile state din Asia, Africa, America Latină care luptă împotriva înăpoyerii economice și a dependenței, România dezvoltă relații de colaborare prietenească cu ele, nutrește o puternică simpatie față de cauza lor, își manifestă solidaritatea sa deplină cu lupta pe care o duc împotriva imperialismului și colonialismului, este alături de ele în eforturile de apărare a cuceririlor lor revoluționare, democratice.

Pe aceste linii directoare, Republica Socialistă România a desfășurat o vastă activitate internațională. La sesiune au fost relevate inițiativele ei politice și diplomatice și, în mod deosebit, contactele largi, schimburile de vizite, convorbirile cu șefi de state și guverne — contribuție la cauza apropierei și înțelegerii între popoare. Această activitate ilustrează una dintre trăsăturile epocii și anume rolul crescând al țărilor mici și mijlocii pe arena internațională.

Sesiunea Marii Adunări Naționale a marcat preocuparea constantă a României pentru dezvoltarea legăturilor de colaborare și bunăvecinătate în Balcani, activitatea ei neobosită pentru înfăptuirea securității europene, prin înălțurarea rămășițelor celui de-al doilea război mondial, a reziduurilor perioadei războiului rece, a stărilor de lucruri anacronice care mențin focare de încordare și neliniște, prin desfășurarea unor contacte intereuropene largi, pe toate planurile, prin receptivitate față de orice propuneri constructive.

Exprimînd sprijinul unanim al poporului român, Marea Adunare Națională a aprobat poziția hotărîită de condamnare a agresiunii americane în Vietnam și de sprijinire a luptei eroice a poporului vietnamez, a dreptului său de a-și hotărî singur soarta, fără amestec din afară. De aceeași aprobare se bucură poziția înțeleaptă a partidului și guvernului nostru față de conflictul din Orientul Apropiat, punctul de vedere că reglementarea conflictului trebuie căutată nu pe calea ciocnirilor militare, ci pe calea înțelegerii și a găsirii unor soluții în conformitate cu interesele legitime ale țărilor din regiune.

În ce privește nediseminarea armelor atomice, elaborarea unui tratat trebuie să conducă la lichidarea împărțirii lumii în țări nucleare și nenucleare, la întărirea egalității între state, la micșorarea reală a pericolului de război.

Dezobăterie, caracterizate prin înalta răspundere a reprezentanților națiunii față de interesele vitale ale celor care i-au ales, față de cauza socialismului și păcii în lume, au exprimat acordul deplin al întregului popor român cu politica externă a României socialiste — promovată cu fermitate de partid și guvern.

Sesiunea Marii Adunări Naționale a demonstrat din nou că între politica internă de construcție a societății socialiste și politica noastră externă există o legătură indisolubilă, o unitate dialectică inseparabilă. În aceasta rezidă izvorul forței și aprobării ei populare.

Silviu BRUCAN

nostru cu limpezimea proprie înaltei principialități, străine de orice considerații conjuncturale, a pus în centrul dezbaterilor obiectivele politicii externe românești cu o forță de convingere izvorită din temerurile unei analize științifice marxist-leniniste și din înțelepciunea de veacuri a poporului nostru, cu o sinceritate pe care și-o pot îngădui numai cauzele drepte: în sala Palatului Republicii Socialiste România, în zilele dezbaterilor pe care le comentăm, simțeam intens mîndria de a fi fiul unei națiuni careia tradițiile istorice și realizările revoluției sale socialiste, echilibrul și consecvența politicii sale interne și externe îi deschid larg, pentru a-și aduce contribuția la rezolvarea problemelor mondiale, liniile directoare promovate de partidul și guvernul nostru și aprobate de reprezentanții aleși ai țării. Iată de ce votul unanim al deputaților Marii Adunări Naționale a fost însoțit de uralele calde, de aplauzele emoționante ale celor peste 2 500 de invitați din rîndurile oamenilor muncii, veniți de pe întreg cuprinsul României socialiste.

Și iată de ce, în toată țara, au fost primite ca de la inimă la inimă cuvintele de încheiere ale tovarășului Nicolae Ceaușescu:

«Să facem totul, tovarăși, pentru a asigura o viață tot mai bună și demnă națiunii noastre socialiste, pentru a-i asigura un loc de cinste în rîndul națiunilor lumii!»

Eugen MANDRIC

Deputați și invitați la lucrările sesiunii în timpul unei pauze

prefată la o carte de piatră

- PRIMELE BĂTĂI LA POARTA MUNTELUI
- 2 000 LA SUTĂ — O CERTITUDINE
- CE GUST ARE FRIP-TURA ÎN-TR-O PO-IANĂ CU BRAZI

de Nicolae RĂDULESCU
Fotografii de Eugen IAROVICI

Scrisă de mina naturii, povestea acestor munți n-a mai fost citită pînă azi. Sub crustă subțire de materii organice în care brazii uriași abia își pot ascunde rădăcinile, roca doarme de milenii, netulburată în tăria și neclintirea ei. Ici-colo, prin crăpături, izbucnesc piraie cu apa de gheață. Ținutul e al pustietății, al frigului (în iulie, Pietrosul mai păstrează prin văi încrustații de zăpadă), al ursului și caprei negre, al pădurilor semețe de brad. Omul pare să fi ezitat o vreme, înainte de a-și purta pașii spre aceste meleaguri. Totuși, dacă nu și-a durat așezări, dacă puținele și singuraticile sălașe risipite pe culmi rămîn pustii trei anotimpuri pe an, semnul prezenței sale e vechi de secole. Cartea de piatră a muntelui l-a păstrat cu sfințenie, ca pe propria taină. În zilele noastre, aici, în Maramureșul de nord, pe ruinele unei gigantice frământări tectonice, dialogul om-natură îmbracă forme de-a dreptul spectaculoase. Ca în fantasticele basme cu uriași spuse la șezători de «boresele» de pe Iza, poarta de la intrarea tainiței cu comori prinde să se deschidă. În pragul ei, cîțiva entuziaști: geologii.

ARTA DE A PERSEVERA

Baia Borșa stă înscrisă pe hărți minerești cam de prin secolul al XVII-lea. Că munții ei vor fi dat cupru și meșteșugarilor daci (pentru a căror prezență în Maramureș avem mărturii certe în vetrele metalurgice de pe Valea Firizei), nu s-ar putea spune cu siguranță. Urmele unor galerii primitive acoperite azi cu mușchi și licheni arată însă, fără putință de îndoială, că bogățiile subterane din aceste locuri au exercitat asupra multora o statornică forță de atracție.

Cit metal tănuiește în măruntaiele sale falnica cetate de piatră? Destul de puțin — ar fi spus minerii de acum două veacuri. Păreră au avut-o și alții, în timpuri mai apropiate de prezent. La un moment dat, rezervele de mine-reuri de la Baia Borșa au fost socotite aproape epuizate. Dar orașelul (un fel de minusculă stațiune montană învăluită în miros de cetină și ozon) a devenit de la o vreme reședința cîtorva echipe de geologi. Bătînd cu pasul versantele abrupte, ciocnînd fiecare piatră și înscriind pe hărți rezultatele a mii de observații și măsu-

◀ Cînd voi fi mare, am să mă fac geolog.

Petrecere cîmpenească, în ziua de odihnă a geologilor. Friptura e aproape gata, iar vinul pus la rece în apa unui izvor din apropiere.

◀ Două generații, dar și două profesii.

rători, ei au fost la un moment dat în măsură să emită ipoteza că resursele regiunii sînt departe de a fi epuizate. Tineri și foarte tineri, în mare parte foști colegi de facultate, acești oameni s-au grupat, dintr-un legitim sentiment de prețuire și respect, în jurul fostului lor profesor, geolog de renume internațional, Mircea Socolescu — «sufle-

tul Băii Borșa, omul care cunoaște munții țării ca pe propriile buzunare». Au avut cu toții, elevi și profesori, aceeași credință în justetea ipotezei lor. Dar pentru a-i convinge și pe alții, pentru a oferi o bază de fapte lucrărilor de investiții (în valori de miliarde de lei) pe care le reclamă exploatarea unor astfel de rezerve miniere, a fost nevoie de o adevărată radiografie a muntelui, ceea ce geologii știu că nu se poate obține decît în ani de muncă tenace, cu prețul învingerii a numeroase dificultăți.

SACRIFICII

Sîntem vreo zece călători, oboseți după o zi de drum pe coclauri greu accesibile, prin galerii de explorare, pe drumurile spre rezervele de meta- din adîncuri indicate de geologi pe baza observațiilor făcute în mai mulți ani de trudă.

La o cafea, în sufrageria geologului șef al exploatării miniere, inginerul R. Rusu, se deapănă amintiri și inimile se deschid ca între buni prieteni.

— Aveți copii, tovarășe Popescu?

E drept, la București asfaltul e mai bun, străzile sînt mai largi etc., etc. Totuși nici Baia Borșa nu-i de lepădat. Aici geologul are marele avantaj de a se putea simți cu adevărat în elementul său.

O dată cu o undă de tristețe coborîră repede în privire, răspunsul vine din altă parte.

— Are un băiat mare. Cristian. Doisprezece ani.

Mai tîrziu am aflat (și ne cerem scuze pentru indiscreția cu care dezvăluim aici faptul) că ing. Teodor Popescu a trecut odată printr-un moment de cumpănă în viața de familie. A avut de ales între căminul de la București și muntele pustiu și aspru. A optat, nu fără zbcium, pentru viața de geolog, plătind prețul despărțirii de copil (din cauza soției care nu l-a înțeles). Iar rana veche, vindecată sau nu, îl mai doare și azi. Dar după nouă ani de muncă, el și colegii lui au izbutit să arate (și ce satisfacție mai deplină se poate imagina?) că rezervele de minereu din zona Băii Borșa sînt cel puțin cu 2 000 la sută mai mari decît cele cunoscute pînă nu demult. Spunem cel puțin, deoarece în momentul de față s-a conturat o nouă «bănuială», semn că un nou capitol de dramatică înclștare cu muntele va începe în curînd. După alți ani de cercetări laborioase vor apărea alte certitudini, alte rezerve, alte mii de procente? Experiența de pînă acum a arătat că acești oameni nu se înșală. Dar pentru a transforma o ipoteză în fapt sigur, verificat, geologii sînt chemați să facă sacrificii. Casca de miner în locul pălăriei de orașean, cortul în locul dormitorului cald de acasă, singurătatea cu tot cortegiul ei de renunțări — iată prețul certitudinii în această profesiune.

Nici unul din tinerii pe care i-am cunoscut la Baia Borșa n-ar fi în stare să refuze a-l plăti.

TORIOAGA

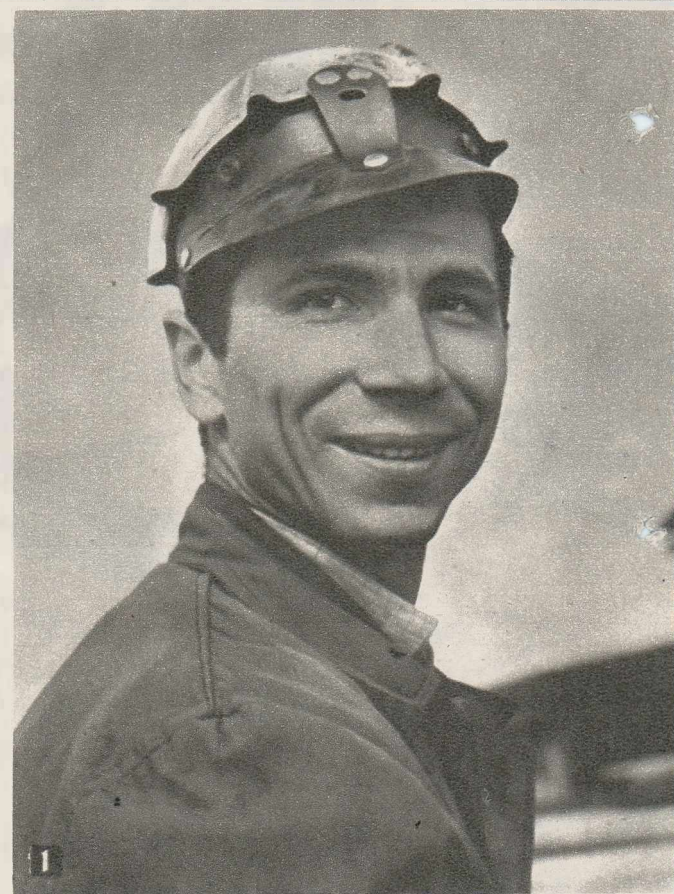
În 1948, după decenii de părăsire, o veche mină din masivul Torioaga a fost redeschisă. Modernizată și extinsă, ea a permis accesul spre alte «zone mineralizate» — cum sînt denumite rezervele de minereuri de către specialiști — constituind o poartă de

intrare în inima muntelui. Alte vechi galerii de mină și alte mine noi, deschise în masiv, au avut același rol pentru geologi. Dar nu era suficient. O galerie specială destinată exclusiv explorării se cerea neapărat executată. Pe baza prospectărilor efectuate de geologii săi, Ministerul Minelor a alocat fondurile necesare și, în mai puțin de doi ani, lucrarea a fost gata.

Trei kilometri de drum prin beznă, cu lampa de acetilenă într-o mină și ciocanul, nedespărțitul ciocan de geolog în cealaltă. O dată, de două ori pe zi, câteodată și mai des. Au ajuns să cunoască fiecare detaliu al peretelui, fiecare rocă. Multe elemente din zonele învecinate galeriei au devenit accesibile datorită forajelor. Și toată povestea muntelui se dezvăluie limpede, ca într-o carte. Straturi compacte, metamorfice, plămădite în retortele primordiale, peste care s-au revărsat lave fierbinți, crăpături uriașe umplute cu roci, purtătoare de metale, o întreagă arhitectonică de materii diferite trădînd convulsiile scoarței terestre în multimilenarul său proces de geneză. Toate acestea compun un tablou edificator pentru căutătorul de comori subterane. Înăuntru e umezeală și frig. Din coperișul galeriei curg prin crăpături șuvoaie de apă rece, noroioasă. Cît de greu trebuie să fie să-ți petreci aici ziua de muncă! Ce dîrzenie, ce bărbătească hotărîre de a învinge le-a trebuit realizatorilor acestor goluri subpămîntene. Dar Torioaga își are tradiția sa de eroism. Cîndva, la gura minei vechi, un compresor a alunecat spre prăpastie. Ca să-l poată opri, un om i-a pus în cale propriul său corp. S-a scris mai de mult un poem despre această faptă. Se chema «Minerii din Maramureș».

BAIA BORȘA LA LUMINA ZILEI

Cititorul greșește totuși dacă-și închipuie că universul geologului e făcut doar din roci și galerii de mină, din busolă și ciocan, din rucsac și ne-

sfirșite peregrinări alpine. Fiind om ca toți oamenii, știe și el să prețuiască tihna ceasurilor de relaxare, gustul fripturii preparate pe jar într-o poiană de codru, buchetul vinului pus la rece într-un frigider natural, cum ar fi bidonul scufundat sub o piatră în albia pîrului. Mari amatori de excursii (ce ciudățeni!), ei au și pasiuni automobilistice. Iar unii își permit cu îndrăzneală să călătorească pe cele mai dificile drumuri de munte. Așa se face că orașelul de la poalele Torioagăi a căpătat pentru ei valoarea unei metropole în care, de bine de rău, te poți simți ca acasă, la București. Impresia se întemeiază pe cîteva realități indiscutabile. Sistematizat în ultimii ani

(dar din păcate fără o prea susținută preocupare din partea arhitecților de a valorifica tradiția locală, atît de bogată și de diversă). Baia Borșa se dezvoltă în continuare. Se pavează străzi, miine-poimiine acest depărtat punct de pe hartă va beneficia și de o legătură asfaltată cu restul țării (poate prin Vatra Dornei, poate pe la Vișeu și Salva). Într-un cuvînt, semnul preferențelor pe care i le-au hărăzit prezența în apropiere a rezervelor de minereuri, menite să intre în curînd în circuitul industrial al țării, stăpînește pînă în cele mai mici amănunte viața orașului.

La temeliiile lui geologii au pus și ei o masivă piatră de început.

Cițiva dintre geologii care au lucrat la prospectarea și explorarea rezervelor de minereuri de la Baia Borșa: ing. Florin Păucescu (1), specialist în foraje, ing. R. Rusu (2), ing. Teodor Popescu (3), ing. Dumitru Iclozan (4) și ing. I. Focșa (5).

ÎN CÎTEVA CUVINTE

Asupra originii zonelor mineralizate din masivul Toroioga, geologii au emis mai multe păreri, chestiunea fiind încă nelămurită sub raport teoretic. Laboratoarele naturii neputînd fi reconstituite, procesul primordial al apariției filoanelor de minereuri metalifere din acest masiv rămîne să fie dedus pe baza rezultatelor acumulate pînă azi și ale unor observații ulterioare. Deocamdată sînt cunoscute numai rezervele de minereuri dintr-o zonă restrînsă a muntelui, rezerve a căror depistare și punere în evidență a durat mai bine de un deceniu.

Pentru a evalua munca geologilor este de ajuns să spunem că adesea prospectarea presupune efectuarea de măsurători la suprafață de-a lungul unor linii paralele situate la numai 50 metri distanță una de alta. Indiferent de relieful locurilor pe unde au fost trasate aceste linii (e vorba de o trasare închipuită, firește), geologii trebuie să le urmeze neabătut, devenind, dacă e cazul, și alpiniști. Or, suprafețele de teren investigate de ei sînt de ordinul miilor de hectare. Iar această fază a muncii lor reprezintă doar începutul.

Cel dintii «chirurg» care a tăiat trupul muntelui deschizînd drumuri prin măruntaiele lui a fost apa. Albiile rîurilor și piraielor descoperă în anumite locuri tocmai ceea ce caută geologii: aparițiile de suprafață ale zăcămintelor, aflorimentele. Aici au fost săpate cu secole în urmă primele mine. Și tot aflorimentele sînt acelea care au atras mai întîi atenția geologilor din zilele noastre asupra bogățiilor ascunse privirii, din adîncurile subpămîntene.

Munții noștri au fost supuși în ultimii ani unor ample și sistematice operații de prospectare și explorare geologică. S-au cheltuit în acest scop zeci de miliarde de lei, rezultatul fiind descoperirea de noi și importante rezerve de materii prime pentru industrie. Amintim cîteva din lucrările miniere mai importante (lucrări ce au fost precedate de sustinute studii geologice): Leșul Ursului (noua exploatare de cupru din Valea Bistriței), Moldova Nouă, Căpuș, unde au fost puse în valoare minereuri de fier, exploatările de bauxită din Apuseni, punctul inițial al uneia dintre cele mai tinere ramuri ale metalurgiei neferoase din țara noastră: metalurgia aluminiului. În afară de acest gen de lucrări, geologii au contribuit la descoperirea de noi rezerve în bazine miniere mai vechi: Bălan, Ghelar și Teliuc, Motru, Rovinari, Baia Mare etc.

DE LA TRIMISUL NOSTRU SPECIAL
TRAIAN PROSAN

START

CU OBIECTIVUL FOTOGRAFIC PRIN CINCITĂRI, DE-A LUNGUL A 3164 KM • CU O

ȘI FINIS

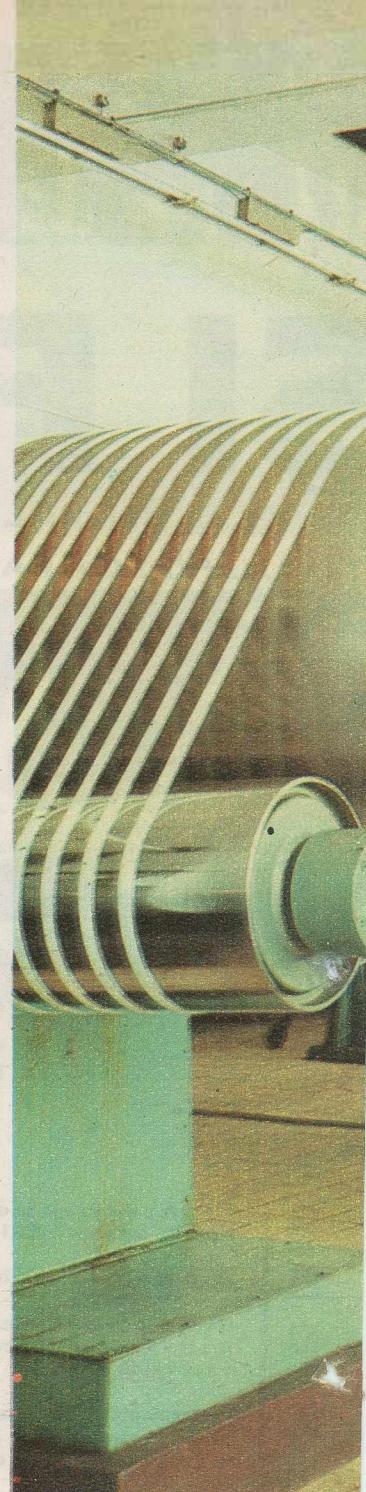
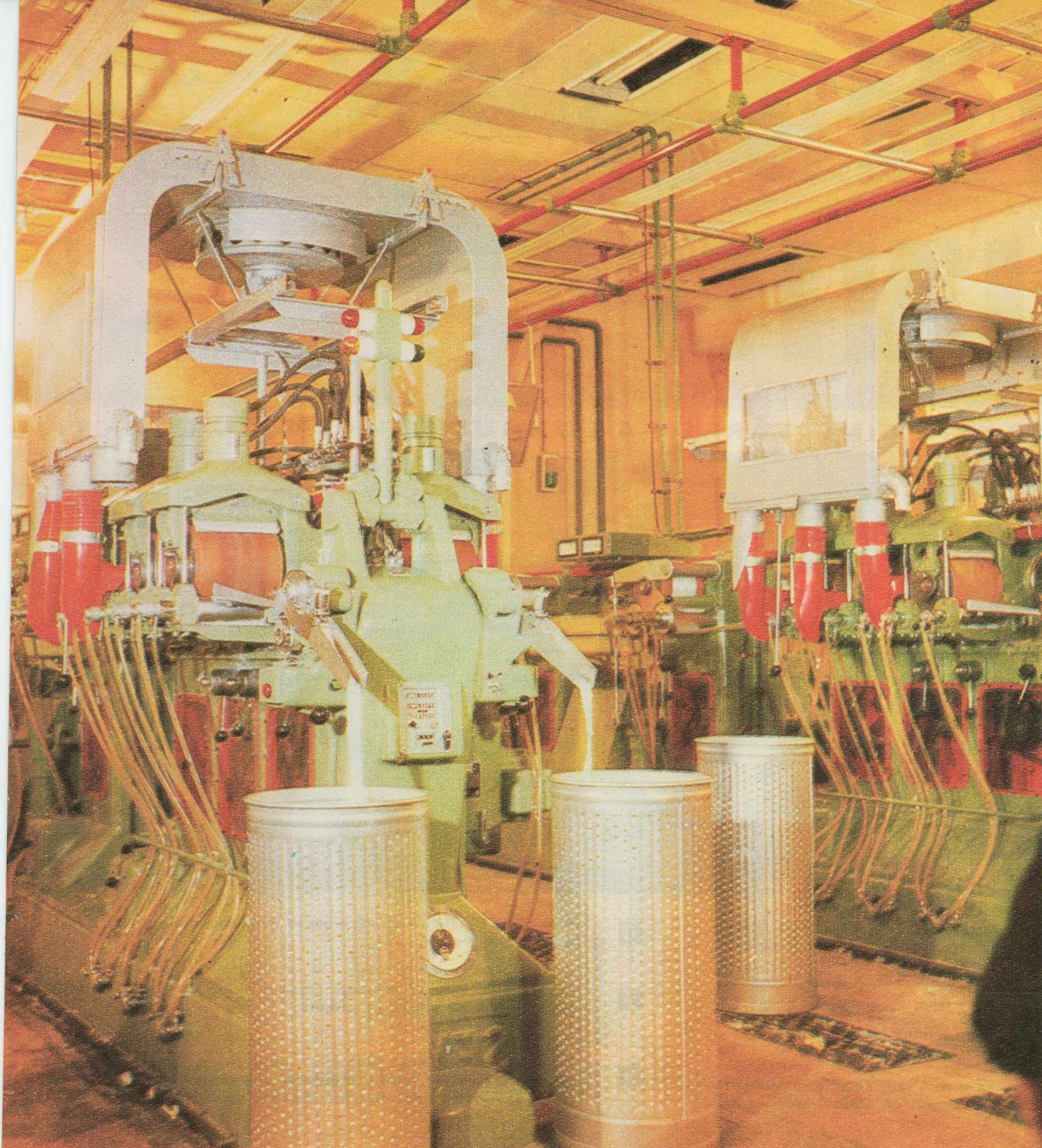
ÎN RALIUL DUNĂRII — CASTROL

TIVUL FOTOGRAFIC PRIN CINCI ȚĂRI, DE-A LUNGUL A 3164 KM • CU OBIECTIVU

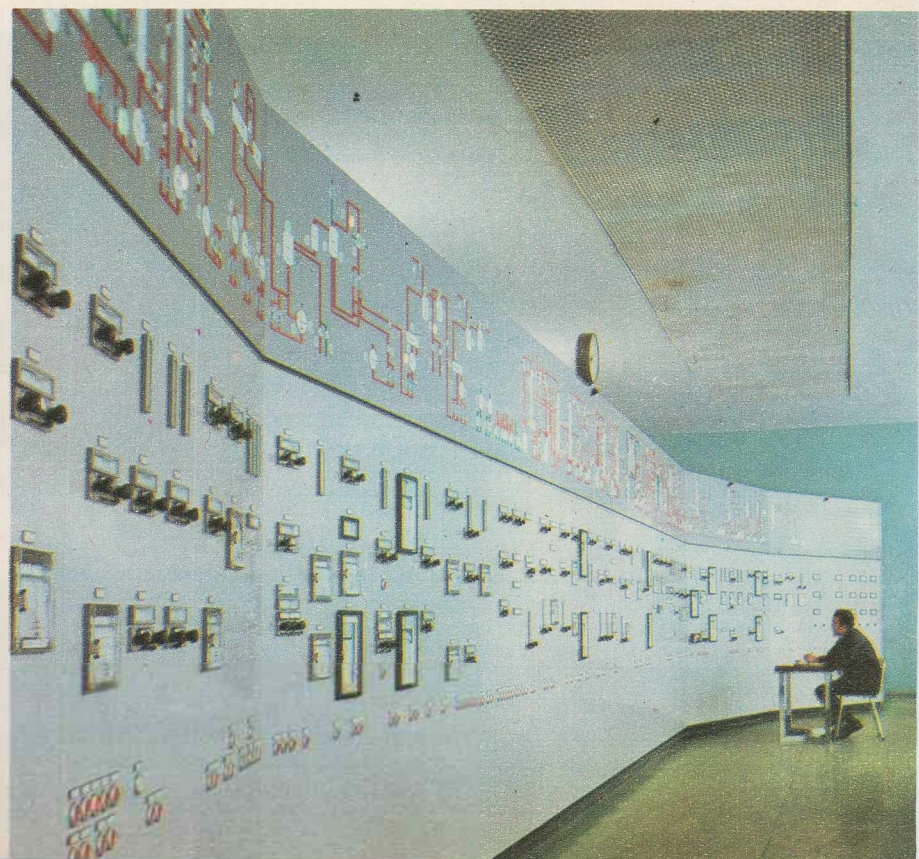

- 1** Plecarea din Praga se dă în seara zilei de 19 iulie, ora 20.30. Dintre sute de catarge... Cîți dintre aceștia vor ajunge la Mamaia?
- 2** Cînd hărțile nu mai sînt suficiente, apelezi la ajutorul pietonilor.
- 3** După o probă de viteză pe coastă, echipajele au avut la Poiana Brașov cîteva binemeritate ore de odihnă și au luat în sfîrșit o masă caldă.
- 4** Se întîmplă și așa. Dar se putea și mai rău. Totul e să ajungi la capăt. Acest «Volvo» pe care a concurat un echipaj polonez era la Praga o mîndrețe de mașină.
- 5** Vinatier, unul dintre favoriții volanului francez, cel care împreună cu Roure va termina cursa pe locul doi.
- 6** Miss «CASTROL». Această vieneză cu rochia cam scurtă a fost mascota raliului.
- 7** La Mamaia, cele 37 echipaje rămase în concurs s-au întrecut într-o probă de viteză pe circuit.
- 8** Punct de control lîngă Sighișoara după marea încercare de pe dificilul traseu din nordul Moldovei. Au rămas din cursă cîteva dintre favoriți și unul dintre echipajele românești.
- 9** În Pusta Ungariei echipajul nostru, Puiu Aurel și Deubel Otmar, are cîteva momente de răgaz.

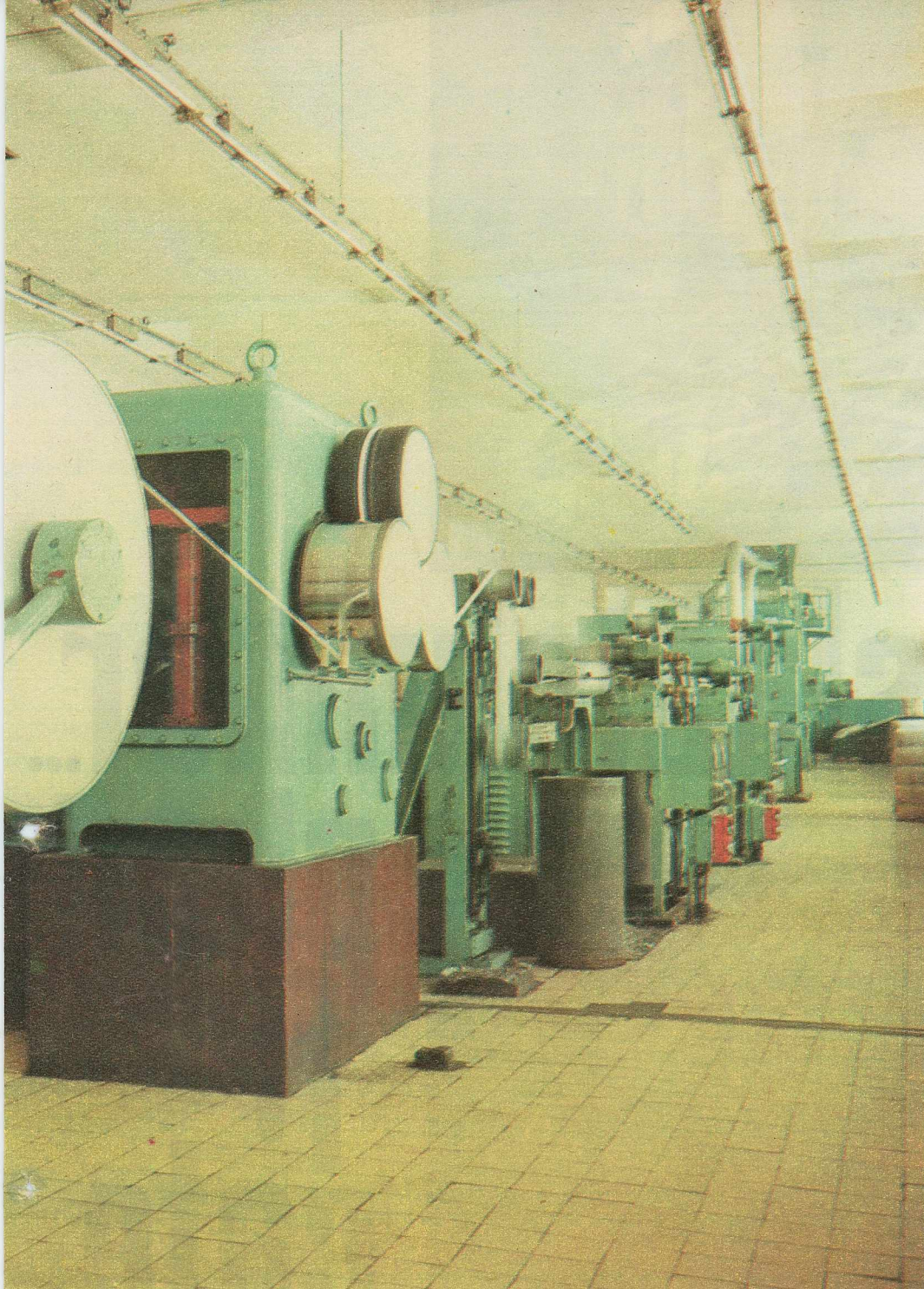

PSEUDO- ITINERAR IDILIC ÎN TINUTUL MELANEI

În căutarea specificului (I)

◀◀ Linia de fabricare a fibrei «Relon».

▲ Ultima fază a procesului de fabricare a fibrei «Melana».

◀ Unul din tablourile de comandă din noul sector «Relon II».

Fascinați de pitorescul unor tablouri desprinse din cărțile lui Sadoveanu, turiștii continuă să le caute în frumoasa Vale a Bistriței pe acele bătrâne torcătoare cu caier de lână prins în furca de lemn, ale căror siluete au fermecat și călătorii din alte timpuri în trecere pe aceste meleaguri. Dar la Săvinești ei află că femeile din partea locului au învățat să toarcă lina melanei. Abandonând fusul și furca bunicilor și luând în primire ringurile care trag cu viteze amețitoare kilometri de fire pe oră, ele au dat o altă accepție tradiționalei îndeletniciri. În același timp, metanul, adus prin conducte de la mari depărtări, sau fenolul au devenit materii prime pentru fibre textile; concurându-le cu succes pe mioarele risipite pe pajiștile munților. Miracolul e vechi. De opt ani Săvineștii îmbracă țara cu peplumurile relonului. De aproape tot atâta vreme uzina trimite în magazine și ateliere de blănuri ursonul, blana artificială de leopard etc. Produsele textile născute în acest ținut al pădurilor și hidrocentralelor au fost realizate în cantități din ce în ce mai mari, de la un an la altul. Mai reprezintă deci ceva, pentru Valea Bistriței, idilica torcătoare cu furcă și fus? Prea puțin. Noua industrie însă, dirijând în propriile retorte procese de o complexitate nebănuită, a legat locurile de rezonanță unor nume cu apariție recentă în vocabularul curent. În viitorul apropiat, relonul, melana, mătasea artificială, cordul, toate aceste produse ale chimiei moderne, vor ridica și mai mult importanța uzinei de pe Bistrița în ansamblul economic al țării. O recentă vizită la Săvinești ne-a prilejuit o discuție cu inginerul Teodor Rez, șeful serviciului tehnic al uzinei, pe marginea preocupărilor colectivului de aici în legătură cu mărirea capacității de producție, diversificarea sortimentelor și creșterea indicilor lor calitativi.

Am aflat astfel că firele mono și polifilamente ce se predau la recepție în prezent depășesc de mai multe ori, sub raport cantitativ, producția din primul an de funcționare a uzinei (1959 — 2 000 tone relon). Au fost construite secții noi. La sortimentele inițiale s-au adăugat: *fire ondulate* (pentru ciorapi supraelastici, jerseyuri, bluze de damă), *fire înlocuitoare de bumbac și lână* (care în amestec cu textilele naturale sau neamestecate se folosesc la fabricarea covoarelor, păturilor, stofelor etc.), *granule de relon* (masă plastică dură, ce poate înlocui cu succes metalul la fabricarea multor repere în industria constructoare de mașini); apoi: *relon* — *materie primă pentru obiecte de uz curent, unelte de pescuit sau funii de ancoră pentru nave de mare tonaj, urson și alte blănuri artificiale, melană*. Acest din urmă produs (realizat din metan) va fi livrat industriei textile în cantități anuale echivalente cu lina tunsă, în aceeași perioadă, de la 4 000 000 de oi. Din melană se realizează lenjerie de corp, stoffe, jerseyuri și alte categorii de tricotaie. În sfârșit, *cordul* — fire de mare rezistență, pentru anvelope — va completa gama produselor uzinei încă în cursul acestui an.

Uzina de la Săvinești continuă să se extindă. Secțiilor vechi li se vor adăuga altele, între care «Relon III» și «Melana II», construite și utilizate la un înalt nivel tehnic. De aceea, de la muncitorii, inginerii și tehnicienii Săvineștilor se așteaptă cu încredere o intensificare a activității, pe măsura înzestrării uzinei.

Asadar, după ce au căutat pe plaiurile Bistriței stațiile vii, cu furca în brâu (și poate n-au avut noroc să le găsească), amatorilor de drumeție le rămâne să contemple marea uzină care «toarce» metan și fenol.

(Flacăra — publicitate)

Grupul de creație Lazarov-Anagoste se încapăținează să creadă că spectacolul muzical de televiziune este un gen artistic aparte, cu legi, exigențe și posibilități proprii, că un minut de emisie trebuie să fie precedat de zile și nopți de meditație și căutări și de ceasuri îndelungate de muncă înversunată. Cei doi au judecat specificitatea televiziunii și ambiția de a obliga tehnica să-și dezvăluie neconținut valente noi, modalități tot mai ingenioase de cadrare, fotografieri, trucaj etc. Prestigiosul premiu internațional cu care a fost distins filmul «Omul și camera» i-a încurajat, pare-se, să persevereze în lupta cu inerția, să exploreze drumuri al căror principal cusur este că n-au mai fost bătute, să caute să ne frapeze și uneori chiar să ne deruteze.

Păcatele astea se iartă greu. Fiecare pas nesigur, fiecare improvizatie care nu le pare tuturor genială sînt îndepărtate cu o severitate niciodată aplicată celor ce stau cumiți pe terenul sigur al platitudinilor cu drept de cetate cucerit de multă vreme. Valeriu Lazarov și Radu Anagoste au făcut greșeala de a-l considera pe Averty un maestru al genului practicat de ei înșiși și de a încerca să-i fure meseria. Au izbutit atât de bine să-i pătrundă resorturile intime și apoi s-o profeseze într-un mod original, încît succesul lor a fost atestat de juriu internațional care nu-și propun îndeobște să consacre impostura imitației. Aceasta nu-i scutește însă de reproșuri acide din partea celor ce, văzînd un ochi care acoperă un sfert din suprafața ecranului, își amintesc că acest element apărea și în unicul film al regizorului francez prezentat la noi. Expresivitatea, forța de sugestie a ochiului uman au făcut din el sursa de inspirație sau motivul a nenumărate opere artistice de toate felurile. Coincidența prezenței lui în două filme de varietăți este considerată însă proba decisivă a epigonismului lui Lazarov. Într-un fel, el împărtășește soarta lui Averty acuzat multă vreme de confrății francezi și de acea parte a criticii care preferă formele tradiționale că face exerciții gratuite și seci de virtuozitate în sine și pentru sine.

Nu-i exclus ca unele din direcțiile explorate de ei să se dovedească sterile și este de sperat că pe acelea le vor abandona. Esențial rămîne însă faptul căutării neobosite. Pînă acum au izbutit să fixeze citeva jaloane de care ar fi de dorit să nu se mai despartă: au înțeles că un spectacol de televiziune trebuie să fie în primul rînd scurt și foarte dinamic, că imobilizarea imaginii (de pildă în cazul unui cîntăreț lăsat să interpreteze trei-patru melodii în timp ce aparatul îl privește nemișcat în față) este inadmisibilă, că jucîndu-se inteligent cu sunete, obiecte, figuri, pot realiza, ca în nici o altă formă de artă, comicul în accepția pe care i-a dat-o Bergson «du mécanique plaqué sur du vivant».

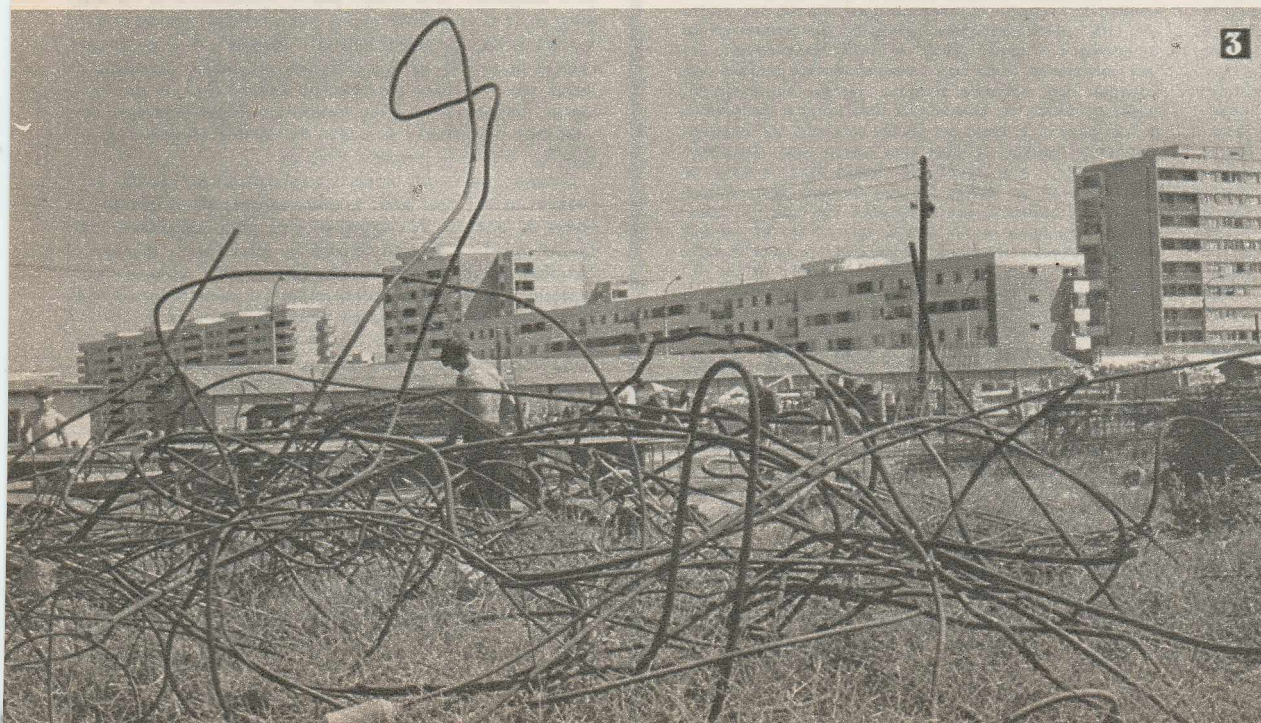
Dacă n-ar întinde uneori preț tare coarda și n-ar stîrni, prin exagerări, prin frondă poate, nedumerire și nemulțumire chiar și în rîndurile unor telespectatori avizați și binevoitori, ar merita numai felicitări. Alteori verva lor se cheltuie în gol. O oarecare Marion nu merită investiția de imaginație creatoare pe care i-au consacrat-o cei doi realizatori. Peisajul fermecător, umorul intrinsec al secvențelor, abilitățile regizorale pot atenua dar nu suplini lipsurile unei voci sau ale unei prezențe scenice.

Oricum însă, chiar și eșecurile parțiale ale lui Lazarov valorează cred mai mult decît anumite succese ale altora care se feresc să inoveze. Sînt experiențe pe linia dezvoltării uneia dintre cele două direcții de bază ale televiziunii: spectacolul complex, posibil numai în condițiile micului ecran (cealaltă direcție fiind spre contactul nemijlocit și instantaneu cu realitățile și oamenii lumii de azi). Deosebirea dintre ele este — trebuie să fie — radicală. Spectacolul de televiziune presupune o elaborare minuțioasă, o regie artistică și tehnică deschisă tuturor rafinamentelor, o perfecțiune de mecanism. Și, dimpotrivă, emisiunile-martor, emisiunile prin intermediul cărora pătrundem în inima evenimentelor și în intimitatea contemporanilor noștri sînt — trebuie să fie — lipsite de orice fard, străine de orice măsluire regizorală.

Hrăniți pînă la saturație cu două specii de emisiuni hibride — retransmiterea crudă a unor spectacole concepute pentru scenă, nu pentru televiziune, și prezentarea unor emisiuni a căror spontaneitate a fost fabricată în studio — nu avem încă gustul format pentru a pretinde această delimitare precisă a celor două mari încrengături ale televiziunii.

lanțul slăbiciunilor..

plani- fi- cate

- 1** Importante cantități de material lemnos, provenit din decofrare, zac răspândite în incinta șantierului. Un element care majorează binișor capitolul pierderi.
- 2** O metodă originală de lucru: peste cărămida depozitată a fost aruncat pământul dizlocat din săpături. Pentru dezgroparea ei... alți bani.
- 3** N-avem de-a face cu rodul fanteziei vreunui sculptor abstracționist. Ceea ce vedeți reprezintă un aspect al depozitului de fier-beton de pe șantierul fabricii de tricotaje. Să ne mai mirăm că pierderile înregistrate se apropie vertiginos de 1 milion într-un singur trimestru?
- 4** Datorită planificării greșite a termenelor de livrare a utilajelor din import, constructorul a trebuit să modifice în repetate rânduri lanțul tehnologic normal. Printre măsurile de ultimă urgență se înscrie și izolarea unor încăperi cu folii de polietilenă. Lanțul slăbiciunilor...

Să presupunem că într-o bună zi un cetățean oarecare se adresează unui antreprenor pentru construcții de locuințe:

— Aceștia sînt banii, locul există, planul clădirii a fost întocmit. În cel mai scurt timp doresc să mă mut în casă nouă.

— Nimic mai simplu.

Cei doi oameni cad la învoială și antreprenorul începe treaba. Toarnă fundațiile și trece la ridicarea zidăriei.

— Lasă pereții pentru mai târziu, îi spune proprietarul viitoarei case. Mai întâi și mai întâi am nevoie de pod. Vine toamna, string finul, culeg porumbul și n-am unde să le așez. Nu e ușor, recunosc, dar fă cum te taie capul.

Antreprenorul instalează patru stâlpi. le prinde capetele într-un planșeu și coacă deasupra podul.

— Acum vreau să-mi termini subsolul, intervine iar proprietarul. Iarna bate la ușă, am nevoie de beci pentru poloboace și de cămară ca să bag la nisip morcovii și sfecla. Pe urmă îmi tragi fațada ca să văd cum ar arăta casa terminată, îmi faci gardul, iar la sfîrșit termini pereții și încăperile.

Această poveste, evident absurdă, simplu pretext pentru începutul rindurilor

acesta au fost majorați oficial la 347 000 lei. Costul total al lucrărilor efectuate a sporit însă de la 3 245 000 la 4 179 000 lei. Total cheltuieli suplimentare (pierderi planificate și neplanificate): 958 000 lei. Intervențiile fortuite, care au dezmembrat graficul normal de execuție, au avut darul de a naște un adevărat lanț al slăbiciunilor. Nevoit să facă echilibristică în graficul de execuție, constructorul și-a dat friu liber propriilor slăbiciuni. La umbra deasă a «pierderilor planificate» și-au găsit astfel culcuș indisciplina, risipa și indolența. Această situație a atras atenția Băncii de investiții, filiala București, care pe bună dreptate a cerut remedierea situației.

La ora cînd scriem aceste rînduri, dealul scriptic care a urmat acestor intervenții e în plină desfășurare.

Cine are dreptate?

Aparent, și unii și ceilalți. Aparent numai. Dar ce ciudată impresie de concordantă logică între cele două expuneri de motive altminteri profund discordante în esența lor!

Pe scurt: Banca de investiții verifică și constată gospodărirea defectuoasă a

realizările noastre? Cîteva mii de cărămizi, bunăoară, trec neobservate pe lângă milioanele de bucăți cîte și-au aflat locul pînă acum în zidurile fabricii. La fel zece-douăzeci de metri cubi de lemn în raport cu importanțele cantității de cherestea pe care le înghite șantierul. Luînd în studiu situația de la începutul lucrării și pînă în prezent (nu pe o anumită perioadă), toate acestea nu pot apărea, cum spuneam, decît ca neglijabile, fiind sub procentul admis. Atunci unde-i neînțelegera?

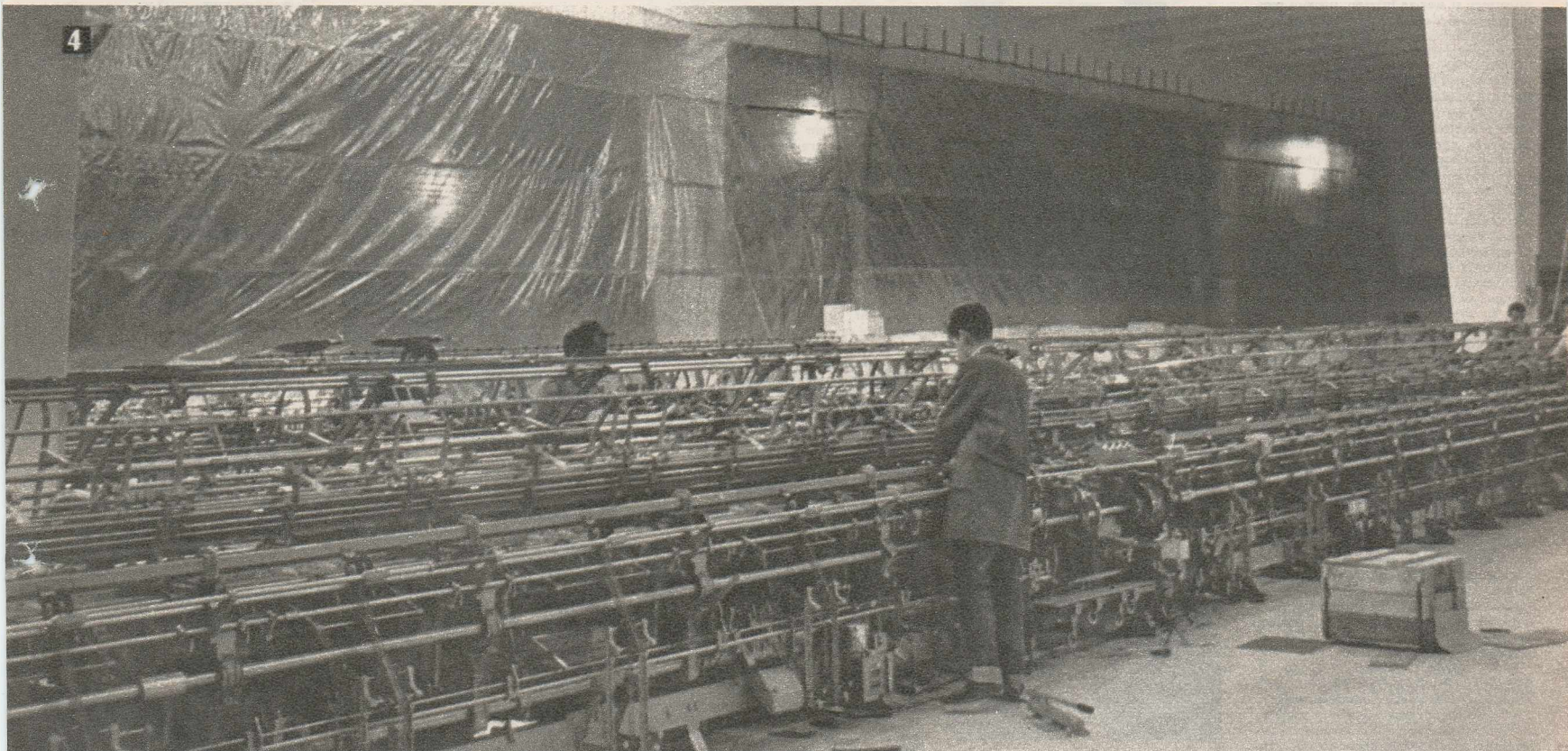
Într-adevăr, unde e?

De fapt lucrurile sînt clare. Pierderile, planificate sau nu, cu toată motivarea de circumstanță, trădează un sistem de organizare defectuos, neștiințific. Și, pe deasupra, o serioasă doză de neglijență. Nimeni nu cere, bunăoară, ca absolut toate cărămizile aduse pe șantier să rămînă pînă la urmă întregi. Dar cînd autocamioanele cu cărămidă sînt descărcate prin basculare (ca pietrișul sau nisipul), cheștiunea nu mai poate fi încadrată în nici un fel de procent admisibil.

— Noi nu tolerăm astfel de practici, dar ele se petrec totuși, ne spune inginerul șef al șantierului, tov. Liviu Demel. Aici e locul să vorbim despre conștiin-

trenul materiale pe care le poți găsi și la doi pași? Și aceasta numai pentru că a fost admisă achiziționarea în aceste condiții a materialelor respective de către un funcționar din minister care știa că nu va acoperi din propriile venituri costul exagerat al transportului? A existat, la un moment dat, o propunere bună: să se deschidă o carieră în apropierea Capitalei (locul fiind ales, urma doar să se treacă la fapte). Dar întreprinderea nr. 8 construcții-montaj (de care aparține șantierul fabricii de tricotaie) n-a avut în acel moment... mijloace de transport suficiente. Și lucrurile au rămas baltă, cu prețul a sute de mii de lei înscrise la capitolul pierderi. Cînd s-au sfîrșit cele planificate, s-au mai planificat altele. Și într-o bună zi, socotelile au arătat că s-au pierdut, peste orice planificare, importante sume de bani. Semnalul de alarmă tras de Banca de investiții a stîrnit, cum era firesc, ecurile corespunzătoare. Dar în esență lucrurile n-au pornit încă pe calea cea bună.

Și nu vor porni, pînă cînd în sistemul de organizare a producției pe șantierul fabricii de tricotaie nu se vor introduce elemente noi, bazate pe criterii științifice, raționale. Urmărind îndeplinirea

de față, ne-a fost sugerată totuși de un fapt real. Mutatis mutandis: în locul capriciosului proprietar, fabrica de tricotaie tip lînă din București, aflată în construcție. Antreprenor: Șantierul 83-vest al Întreprinderii 8 construcții-montaj. Valoarea totală a lucrării: 267 milioane lei. E vorba cu alte cuvinte nu de o casă, ci de o fabrică ce va trebui să intre în producție la jumătatea anului viitor cu o capacitate de 5 milioane bucăți tricotaie pe an. Stadiul fizic actual al lucrărilor arată că acest termen poate fi respectat. Dar pînă în momentul de față constructorul a fost nevoit să se abată de mai multe ori de la desfășurarea normală a lucrărilor.

Întîmplările s-au petrecut ca în istoria noastră.

— Lasă partea de hală pe care tocmai o finisezi, a spus la un moment dat beneficiarul, și treci în latura opusă a șantierului. Am nevoie de spațiu construit pentru a monta utilajele care-mi sosesc din import.

Și faptul s-a repetat de cîteva ori. Aceste întreprinderi, care au suferit de desfășurarea firească a lucrărilor, se oglindesc cu fidelitate și în cifra pierderilor. Cei 248 000 lei admiși pentru a fi cheltuiți peste deviz în trimestrul I al anului

unei părți din fondurile alocate pentru realizarea fabricii de tricotaie. Expusă în ordine, pe capitole, lista deficiențelor este lungă și cuprinzătoare, iar cifrele, calculate ce-i drept cu un anumit grad de aproximație, indică pierderi ce ar trebui să-i îngrijoreze pe constructori. Ca într-o oglindă apar în actul constatativ materiale depozitate necorespunzător și degradate din acest motiv, manoperă retribuită cu sume mai mari decît au fost prevăzute în devizul inițial, cu mult mai mari chiar decît prevăd normele de plată a muncii, într-un cuvînt, fonduri suplimentare care grevează asupra bilanțului activității constructorului. Gradul de fidelitate al actului respectiv pare să fie destul de ridicat. La fața locului, pe șantier, reporterii revistei noastre constat că referirile la cărămida degradată prin transport neglijent și depozitare necorespunzătoare sînt juste, că într-adevăr aici pot fi văzute stive de material lemnos practic distrus (prin decofrare neîngrijită), elemente metalice — tevi, fier beton — inutilizabile etc.

Cealaltă «ogîndă», cu semnături și parafe în regulă, prezintă toate acestea într-o cu totul altă lumină. E adevărat, spun constructorii, lucrăm cu pierderi. Dar ce contează ele în comparație cu

ciozitatea unora dintre lucrătorii noștri.

— De acord.

— Numai din acest loc și pînă la stația cea mai apropiată de troleibuz sînt trei alte șantiere care au nevoie de muncitori calificați (ca și noi de altfel) și pot angaja oricînd pe oricare din lucrătorii noștri. Cînd nu-i convine ceva, omul pleacă. Trebuie sau nu să te porți cu el, cum se spune, «cu mînuși»?

lată un punct de vedere cel puțin ciudat. A tolera neglijența înseamnă a închide ochii în fața risipei (și e vorba, de sute de mii de lei). Purtare cu mînuși se cheamă aceasta? Probabil că o parte din depășirile de cheltuieli la manoperă au aceeași explicație. Ca să nu plece de pe șantier, lucrătorilor li s-a făcut o normare mai generoasă. Dar să vedem mai departe.

— Cît va costa pietrișul și nisipul cu care preparați betonul?

— De trei ori mai mult decît la carieră. Evident, plătim pentru ele prețuri exagerate față de cele din deviz. Dar ce putem face? Distanța e de peste 200 de kilometri. Transportul costă de două ori mai mult decît marfa.

Un gospodăr care-și cheltuiește banii cu socoteală n-ar accepta în ruptul capului o asemenea situație. Să aduci cu

planului de lucrări, constructorii încarcă cu bună știință prețul de cost, aceasta fiind într-adevăr singura soluție pentru escamotarea lipsurilor mai mult sau mai puțin justificate obiectiv.

*

Aceasta este situația de fapt. Procesul verbal întocmit de organele de control ale Băncii de investiții consemnează o anumită stare a lucrurilor în vreme ce scuzele și argumentele constructorilor tind să acrediteze contrariul. Cei 958 000 lei irosiți într-un singur trimestru reprezintă în schimb stricta realitate. Nu un pumn de mărunțiș, ci 958 000 lei! Și dacă ne gîndim că anul are 4 trimestre...

Sursa principală a acestor deficiențe apare evident pentru toată lumea: insuficienta colaborare între forurile tutelare (în speță: Ministerul Industriei Ușoare și Ministerul Industriei Construcțiilor), precum și organizarea neștiințifică a muncii pe șantierul menționat.

Cînd se va lichida, o dată pentru totdeauna, acest permanent izvor de risipă?

LIVIU TIMBUS
R. NICOARĂ
Fotografii de Eugen IAROVICI

disc

● Discul intitulat «Dan Spătaru» cuprinde de fapt patru cintece (frumoase) scrise de **Temistocle Popa**. Sistemul uzitat în ultimul timp de «Electrodisc» de a-și boteza discurile cînd cu numele compozitorului, cînd cu numele interpretului aduce puțin a versatilitate comercială. În definitiv, de ce n-ar fi «mers» discul de față dacă se scria pe el «Melodii de Temistocle Popa» (așa cum s-a făcut pe cealaltă față a mapei) în loc de «Dan Spătaru» (cum s-a tipărit pe prima față a mapei)? Nu e Temistocle Popa cel care a compus «Lalele!»? N-a «mers»? Este cam neelegant față de compozitor, dacă nu și față de interpret. Discul este interesant, ascultați: «Chicare», «Ce e cu tine», «Mi-ai furat inima» și «Noaptea bună, București» și o să constatați că avem dreptate în cele afirmate mai sus. Ce s-ar fi întâmplat dacă discul ar fi fost intitulat «Melodii de Temistocle Popa interpretate de Dan Spătaru»? (EDC-45-823.)

● Și acum un disc fără titlu, dar cu patru titluri care au cucerit acum cîteva ani inimile iubitorilor de muzică ușoară românească: «Aș vrea» de Birsan, «E primul nostru vals» de Rădulescu, «În mai a înflorit iubirea» de Vilnov și «Inimă de ce vrei să uiți» de Gheorghiu (EDC-829).

● Un solist german mai puțin cunoscut, Wolfgang Szczepansky, acompaniat de Richard Oschanitzky, susține discul 45-EDC-834, cu voce, talent și chiar brio. Nu vă mai comunicați titlurile, deoarece casa de discuri a uitat să ne dea și traducerea lor. Dacă nu știți nemțește, o să vă descurcați cum o să puteți.

● Fogarssy cîntă din nou pe discul 45-EDC-836. Cîntă în maghiară cîntece de Stavăr, Delmar, Radu Șerban și No-reanu. E al doilea disc pe care solistul ni-l oferă și ne place!

plastică

● **Petre Suțianu** — pictură și desen. 30 de picturi care ne amintesc de vivacitatea și violența artiștilor fovi. Căci poate mai mult ca semnele care le figurează, ceea ce ni se pare esențial în pictura lui Suțianu este această tiranică dominare cromatică, fluxul aproape viscos al tenelor care se ordonează în ritmuri di-nisice. Artistul ne prezintă o serie de portrete, de-o egală frumusețe a personajelor, lucrate cu fervoare temperamentală dar uneori exterioare melancoliei afișate. Dintre peisaje, de o certă frumusețe ni se par «Bărci în roșu — Costinești», cu o punere în pagină sugestivă și pastelurile elvețiene (Institutul de arhitectură, str. Biserica Enei 5-7).

● **C. Petrescu-Dragoe** (1887-1937) — expoziție retrospectivă. Un pictor prea puțin cunoscut, ale cărui lucrări făcute cu trei decenii și mai bine în urmă sint astăzi din nou prezentate publicului. Cele mai multe, peisaje din Bretania și portrete de oameni ai locului (sala Kallinderu).

● **Maria Constantin** — acuarele, tușuri, tempera. În cea mai mare parte a lucrărilor, artista ne prezintă priveliști: marea cu plaja, cu bărcile și cu orașele ei, lumea vegetală a Deltei, Maramureșul... Acuarelele nu redau pur și simplu un peisaj care a reținut ochiul, ci mai mult, sint o interpretare sentimentală, concentrată într-un lirism cromatic luminos. Parcurgem aceste peisaje la fel cum am citi versuri care ne amintesc de o dimineață la Mesembria, de marea purificată de briza zorilor sau de ciudata arhitectură a pămîntului maramureșean (Galeriile de artă, bd. Magheru 20).

● **Mariana Popa** — grafică. Epoca influențelor și a ecourilor nu e revolută în creația Mariane Popa. Arta egipteană și cea a iconarilor, simbolistica miniaturistilor și distrugerea picassiană a formelor, toate se interfează în linogravurile colorate ale artistei, care uneori sint simboluri și alegorii, alteori povești istorisite pe dimensiunea unei pagini. Un aer decorativ persistă în cele mai multe lucrări și le încetosează claritatea care o conține intrinsec. Cînd frica de spațiul alb e depășită se naște o lucrare cu vaste potențe afective, ca cea pe care artista a intitulat-o «Mai presus de orice, forța atomică în slujba vieții» (Galeriile de artă, bd. Magheru 20).

Marta Lipinska

Delphine Seyrig

carte

● O masivă selecție din opera lui G. Călinescu publică Editura pentru literatură universală sub îngrijirea lui Vasile Nicolescu și Adrian Marino, ultimul semnînd și prefața cărții. Antologia cuprinde scrieri critice ale lui G. Călinescu «avînd ca obiectiv probleme și personalități ale literaturii universale, din antichitate și pînă în epoca modernă» și este intitulată **Scriitori străini**. Grupate în două secțiuni (prima cu studii mai ample, iar a doua cu articole mai restrînse, dominant eseuistice), textele reproduc scrieri din toate perioadele vieții autorului, oferindu-ne o imagine complexă asupra contribuției marelui scriitor în această direcție. Iar pentru ca imaginea să fie mai cuprinzătoare, a fost încorporat și volumul **Studii și conferințe**. Cîteva indicații bibliografice pentru fiecare scriere (publicația în care a apărut, anul etc.) erau totuși necesare, pentru că nu toți cititorii au la îndemînă presa vremii, dar toți au dreptul la o imagine în timp asupra lui Călinescu.

● O carte despre **George Vraca** era de multă vreme așteptată. Figura marelui actor, profund originală, se cuvenea înfățișată publicului măcar în liniile ei esențiale. E ceea ce încearcă Dinu Bondi și Valeria Vraca în recentul lor volum apărut la «Meridiane». De n-ar fi o anume romănțare cu orice preț, o literaturizare cam iritantă pe alocuri, lucrarea ar fi chiar excelentă. Așa, utilă, relativ informată (de ce nu se citează numele ziarelor de specialitate de la diferite ziare și reviste, ci doar titlul acestora, de parcă «Adevărul» din 7 martie 1931, bunăoară, ar fi scris despre Vraca și nu un om anume!), cu o serie de reproduceri fotografice interesante, cartea se citește cu oarecare interes dar rămîne mai mult o promisiune pentru o altă mai pe potrivă celui ce a fost în teatrul românesc George Vraca.

● Au apărut volumele II și III ale **Micului atlas lingvistic român**, serie nouă. Cele 890 de hărți lexicale, prezentînd materialul prin semne în diferite culori, potrivit originii și circulației cuvintelor, oferă specialiștilor ca și cititorilor obișnuiți posibilitatea de a avea dintr-o dată o privire de ansamblu asupra răspîndirii geografice a termenilor, asupra structurii lexicale a graiurilor, ușurînd totodată cunoașterea procesului de stratificare istorică a cuvintelor. E o lucrare deosebit de valoroasă iar colectivul de redactare, în frunte cu acad. prof. Emil Petrovici, merită toate laudele.

● Cel de-al doilea volum al culegerii de «scrieri despre arta filmului» intitulată ca și primul, **A șaptea artă** (Editura Meridiane) merită aceeași atenție din partea cititorilor. Ervin Voiculescu s-a priceput să selecteze textele, să-i prezinte (cam prea sumar totuși) pe autorii lor, să grupeze materia, dînd o carte ce poate prezenta interes acut pentru masa largă a iubitorilor de film, cit și pentru profesioniștii acestei arte.

● Sub redacția lui Dan Simionescu a apărut la Editura Academiei un volum de **Cronici și povestiri românești versificate** (sec. XVII-XVIII). Este o ediție critică a 22 cronici rimate (aproximativ 10 000 de versuri) și reprezintă primul corpus al scrierilor românești de acest fel. Patru dintre cronici sint inedite, iar 18 se publică înția dată în ediție critică. Un glosar, un indice de nume proprii, o serie de scurte analize facilitează cunoașterea acurilor lucrări.

cinema

● **Ciocirlia**. Doi tineri regizori sovietici, Nikita Kurihin și Leonid Menaker, transfigurează poetic, cu vîdită aplicație un fapt real petrecut în timpul războiului. Prin pustiul cinematografic al ultimelor săptămîni, filmul acesta, cu dramatismul

teatru

● A încetat din viață actorul Deszi Jenő, artist emerit. La Teatrul de stat din Satu Mare și în alte colective el a desfășurat o bogată activitate, afirmîndu-se în mișcarea teatrală de limbă maghiară din țara noastră într-un repertoriu ce cuprinde autori clasici — Shakespeare, Molière, Lope de Vega, Victor Hugo; moderni — Mihail Sebastian; contemporani — Maria Földess.

● Micul parc «Ioanid» din centrul Capitalei a fost ingenios amenajat, oferînd un pitoresc spațiu spectacolului **Sinziana și Pepelea** al Teatrului «Ion Creangă». Să sperăm că e un început de bun augur.

● Teatrul muzical din Galați ne-a vizitat Capitala cu ultima sa premieră — **Fantomas la revistă**, un spectacol cu bune intenții revuistice, cu cîteva cîntăreți de real talent, cu cîteva momente umoristice reușite și altele — destule din păcate — mai puțin reușite.

● Premieră pe țară în stagiunea estivală: **Logonidul din lună** de Eduard Künneke la Teatrul de stat din Constanța. Fără atributele unei mari montări, reprezentarea are un ritm alert și marchează cîteva debuturi. În distribuție: Vasile Pascali, Florian Stavăr, Irina Ionescu ș.a.

● Un alt tînar regizor și-a făcut debutul în această stagiune: E. Bordsănuș, la Teatrul de stat din Botoșani, colectiv remarcabil prin inițiativă și căutare în materia de repertoriu. De astă dată s-au ales trei piese într-un act de O'Neill:

Radu Beligan

● În zonă, **E lung drumul spre casă și Ulei**, care au dat posibilitatea regizorului să-și manifeste strădaniile creatoare, cîntînd să închege într-un tot dramatic cele trei lucrări. Împreună cu scenograful C. Rusu, tînarul debutant a vădit calități în ciuda unor inconsecvențe sau stîngăcii, realizînd atmosfera unui spectacol destul de reușit.

● **Stana**, dramatizarea semnată de N. Pîrvu și D.St. Petruțiu, este interpretată de Teatrul de stat din Sibiu în grădina Muzeului Brukenthal.

● Turneul Teatrului de comedie din București cu piesa lui Aurel Baranga — **Opinia publică**, a fost apreciat și în provincie pentru calitatea artistică neschimbată față de reprezentările din Capitală.

televiziune

Pe măsură ce înaintăm în vacanță, programele TV sint tot mai «subțirile». Ne-am străduit totuși să vă facem cîteva recomandări:

DUMINICĂ 30 IULIE. Ne-a plăcut, cu mici excepții, **Magazin 111** de săptămîna trecută, inclusiv crainica... Olympia

Jean Gabin

o masină de scris). Dacă va evita și în viitor stereotipul, emisiunea devine recomandabilă (17.00) ● Cunoscuta opereta a lui Paul Abraham «Bal la Savoy» — în interpretarea Teatrului muzical din Constanța (18.15) ● Filmul polițist a avut, are și va avea mereu microbistii lui: «Maigret și afacerea Saint Fiacre» cu Jean Gabin (20.35).

MARTI 1 AUGUST. Un alt colectiv teatral din țară — cel din Brăila — este oaspete al studiourilor TV, de data aceasta cu o piesă originală: «Vara imposibilei iubiri» de D.R. Popescu (20.30) ● Un **Concurs de muzică ușoară** transmis de la Belgrad (22.10).

MIERCURI 2 AUGUST. Clubul tineretii aduce o semnătură nouă și promițătoare: **Sinziana Pop**. Titlul emisiunii: «De la bunică la nepoată» (19.00) ● **Televacanța** este titlul unei emisiuni muzical-distractive pe care am dorim muzical și distractiv (20.00) ● Vă recomandăm un bun film italian: «O zi ca lei» (21.15).

JOI 3 AUGUST. Un program de muzică ușoară pe peliculă tot italiană (20.45) ● Cu **Teleglob** la antipod: «Australia» (21.00) ● Evocarea literară a unor pagini eroice din istoria patriei — **Mărășești 1917** (21.20) ● Cîntă neîntrecută interpretă a romanelor noastre — **Ioana Radu** (21.40) ● Un teodora vocal de muzică din opere — **Teodora Lucaci** (22.25).

VINERI 4 AUGUST. În atenția tineretului școlar: emisiunea «Bun cart... înainte!» de pe nava-școală bricol «Mircea» (19.00) ● Noua rubrică teatrală intitulată **Teatru filmat** debutează cu «Curierul nimilor» cu Nicole Courcel (20.00) ● **Reportaj '67** este închinat pitorescului țîrg de pe Muntele Găina (20.30).

SIMBĂTĂ 5 AUGUST. Ni se propune din nou «să ridem cu Stan și Bran». Oricît i-am aprecia pe vestiții comici, ne va fi greu să ridem cu ei chiar în fiecare săptămîna (21.00) ● După senzaționalele eliminări din ultima ediție a **Emoțiilor în premieră**, emisiunea începe să fie realmente «cu emoții» (22.20). O simbătă fără «Sfînt» fără «Baron». Măcar de ar fi fost și fără «Omul cu valiza»...

sport

Pronosticul antrenorului TITUS OZON la concursul Pronostoc nr. 30 din 30 iulie 1967

I. Mureșul Deva-Metalul	
Hunedoara	1 x
II. C.F.R. Timișoara-C.F.R. Arad	1
III. Vagonul Arad-C.S.M. Reșița	1
IV. Scaua Roșie Salonta-Olimpia Oradea	1 x
V. Minerul Bihor-Crișul	1
VI. Metalul Aiud-Industria șirmei	1
VII. Medicina Cluj-Clujeana	1 x
VIII. Unirea Dej-Chimica Timăveni	1
IX. Arieșul-Soda	1
X. Gaz Metan Medias-C.S.M. Sibiu	1
XI. A.S.A. Sibiu-Metalul Copșa Mică	1
XII. Chimia Făgăraș-Tractorul	1
XIII. Falanța-Metrom	1 x

coperta noastră

Angela Buciu, o tînră și talentată interpretă a minunatului folclor maramureșean. Vocea ei caldă și vibrantă transmite ascultătorilor frumusețile autentice ale cîntecului de pe Iza și Mara. Angela Buciu cultivă bogatele tradiții ale portului maramureșean, costumele ei stîrnind totdeauna admirația publicului.

Fotografie de S. STEINER

SCURT CIRCUIT

FAVORITUL CUI?

Acest mare complex comercial din cartierul Drumul Taberei ar fi trebuit să fie dat în folosință de mult, dar lucrările de finisaj neexecutate sau neremediate au produs mari întârzieri.

În așteptarea evenimentului beneficului a instalat nerăbdător firma: FAVORIT. Noi credem că acest complex comercial ar trebui să devină cât mai repede FAVORITUL cumpărătorilor și nu FAVORITUL întârzierilor Trustului de construcții.

TRENUL SETEI

Începând din primăvara aceasta, pe ruta București-Timișoara (via Roșiori) circulă o pereche de trenuri rapide purtând numere de ordine 15/16. Ele parcurg distanța de 534 km în 7 ore și 56 de minute: cu o oră și 38 de minute mai puțin decât acceleratele de pe aceeași rută și cu 3 ore și 32 de minute mai puțin decât acceleratele care circulă via Pitești. Toate bune, deci. Adică nu chiar toate, că prea ar fi frumos...

Perechea aceasta de trenuri, subliniem: *rapide*, care circulă *ziua* (în graficul lor intră și orele pe care le numim «de masă»), perechea aceasta de trenuri pentru al cărui confort plătim o suprataxă de 14 lei, circulă fără vagon-restaurant, fără vagon-bar, fără măcar un compartiment pentru un bufet cu câteva duzini de sticle cu apă minerală. Neputându-și imagina că un tren *rapid*, circulând *ziua*, nu are atașat vagon-restaurant, călătorii nu-și iau cu ei nici trasta cu merinde, nici plosca cu apă. Chi-nuți de sete și de foame ei aleargă disperati prin gări pentru o gură de apă la cișmea și se întreabă: cu ce ocazie se manifestă la Direcția comercială C.F.R. o asemenea crasă indiferență pentru cerințele cele mai elementare ale unei călătorii civilizate? Răspunsul — vagoane-restaurant insuficiente — pare fără putință de replică. Pare doar! Fiindcă, lăsând la o parte întrebarea «de ce nu sint vagoane-restaurant în număr suficient?» rămâne întrebarea «dacă cele existente sint exploatate cu destulă chibzuință?» În ce ne privește, avem puternice motive să ne îndoim. Iată și câteva argumente: trenurile personale 8003/8004 și acceleratele 803/804 care circulă pe distanța București-Constanța au vagoane-restaurant deși parcursul lor este de 225 km și nu de 534 km; acceleratele 701/702 București-Galați (230 km) sint înzestrate cu vagoane-restaurant deși își parcurg întreaga distanță în doar 3 ore și 56 de minute. Mai sint exemple dar ne oprim aici. Vrem să fim bine înțeleși: sintem de părere că, indiferent de parcurs sau de categoria de tren, călătorului i se cuvine maximum de confort iar vagonul-restaurant nu este decât un minimum. Dacă însă există într-adevăr dificultăți pricinuite de numărul restrâns de asemenea vagoane, e absurd ca aceste dificultăți să se răsfrângă tocmai acolo unde nu trebuie. Ne e greu să acceptăm ideea că un mic efort de gândire din partea celor ce primesc în acest scop salarii, n-ar da soluții pentru ieșirea din impas.

E. DASCĂLU

GHICI CINE ESTE?

...«Și se făcea că primisem o primă excepțională pe trim. II, că fusesem avansat responsabil la un magazin central, iar despre organizarea științifică a producției nici nu se pomenise»...

La complexul comercial «fără nume» din cartierul Titan (pentru mai multă precizie, la acela unde funcționează și o farmacie), se doarme ca la mama acasă. Singura deosebire că la serviciu dormi cu halat și cu bonetă pe cap (ca în fotografia noastră). Scrobite. Dar merită. E pe schemă. Și salariul merge...

SUFERINȚĂ ESTIVALĂ

Dacă ajungeți într-o zi de vară la Pașcani, aveți curiozitatea și ntrebați pe primul întâlnit ce-și dorește mai mult și mai mult. Omul o să-și privească cu un aer trist hainele prăfuite și o să ofteze: APĂ!

Nu, nu vă alarmați. Nu-i vorba de apa de băut care de bine de rău tot mai gîlgie la robinet. E vorba de altceva... Cetățeanul se referă la un ștrand. Dar cum lucrurile acestea nu se fac cît ai bate din palme, iar pînă la Siret sint cîteva kilometri buni, oftezi și, la rîndul tău, te mulțumești cu doi pumni de apă de la chiuvetă (că duș la unicul hotel din oraș nu există). Luați-o însă de-a lungul străzii gării. Veți avea peste cîteva minute revelația aproape de necrezut a unui pogon de apă. Un iaz cu pești, mormoloci și copii care se bălăcesc cît e ziua de mare. Alături, la bufetul «Peștișorul», cei doi-trei maturi care se răcoresc cu sifon oftează: «Ferice de ei, sint mici, au voie să se scalde, pe cînd noi...» Pe unul din maluri se aruncă gunoaie, pe celălalt trec camioane. Puștii nu știu de nimic. Vor să facă baie și gata. Fiecare vîrstă cu bucuriile sale. Nimănui (citește în primul rînd I.G.O. din localitate) nu-i trece prin cap să planteze zece pomi, să amenajeze iazul și să construiască cîteva cabine. Nimănui nu-i trece prin cap să pună mina pe lopată și pe sapă, după cum nu s-a găsit un singur edil care să cheme oamenii (și cîți n-ar veni!) la muncă obstească.

Vedeți dumneavoastră, I.G.O. și sfatul așteaptă. Poate o să plouă. Sau vor face duminica o excursie la Siret. Între timp transpiră...

Mihai HETCO

PLECÎND DE LA O ANOMALIE SCRIPTICĂ

Scriptele spun că școlile Bucureștiiului vor primi în toamna care va bate în curînd la ușă 122 noi săli de clasă. Tot scriptele spun că documentația pentru construirea școlii Vitan C II 2 a fost predată la 30 martie, iar în aprilie au început lucrările, în timp ce pentru extinderea școlii Floreasca, deși documentația a fost predată la 31 ianuarie, lucrările au început la 14 iunie. Cum se explică anomalia?

Cît se poate de simplu: printr-o restructurare de plan. De ce a fost necesară restructurarea de plan? Și mai simplu: pentru că niște hîrtii au fost rezolvate foarte tîrziu. Două școli însumînd 26 săli de clasă

(școala din cartierul România muncitoare și cea din Floreasca) au trebuit să fie înlocuite din plan pentru că formele înaintate de Sfatul popular al Capitalei către C.S.I.C.O.L.A.S., în timp util, au întârziat aici cinci luni.

Aceasta este explicația Sfatului popular al Capitalei, obținută prin intermediul ing. Maria Luchian. În realitate însă lucrurile stau alt fel. Actele au fost înaintate în timp util către C.S.I.C.O.L.A.S. dar... numai o parte. Or, completarea lor — tot de către Sfatul popular al Capitalei — acoperă și timpul pierdut. Deci și pe adevăratul vinovat al întârzierii: Sfatul popular al Capitalei.

În general, lucrările a căror documentație a fost predată în vară (liceele din Drumul Taberei și Titan) se află în stadiu de finisaj; acelea a căror documentație a fost predată la sfîrșitul anului (școala din cartierul 4-5 Titan și Berceni) se află «la roșu», cu finisaje executate doar parțial. Deci stadiu nesatisfăcător. Cu eforturi suplimentare aceste școli își vor deschide porțile în septembrie. Probabil însă că acest «asal» va fi făcut în dauna calității. Dificilă rămîne situația șantierului școlii din Floreasca, ale cărei lucrări nu vor fi terminate pînă la începutul anului școlar.

Și totul din pricina unor scripte prezentate la aprobare incomplete.

Bazil DUNĂREANU

NERESPECTAREA TERMENELOR SĂ FIE PLĂTITE!

În seara zilei de 16 iunie a.c. Ferma de stat Buciumeni anunță telefonic Bucureștii:

— Vă trimitem 2,5 tone cireșe calitate I chiar în noaptea aceasta.

— Sigur? — au întrebat cei de la București.

— Absolut sigur! — a urmat răspunsul.

Beneficiarul a luat măsuri urgente pentru asigurarea transportului mai departe. Dar cireșele de la Buciumeni n-au mai sosit. Bucureștiiul a plătit însă pentru mijloacele de transport închiriate în mod inutil.

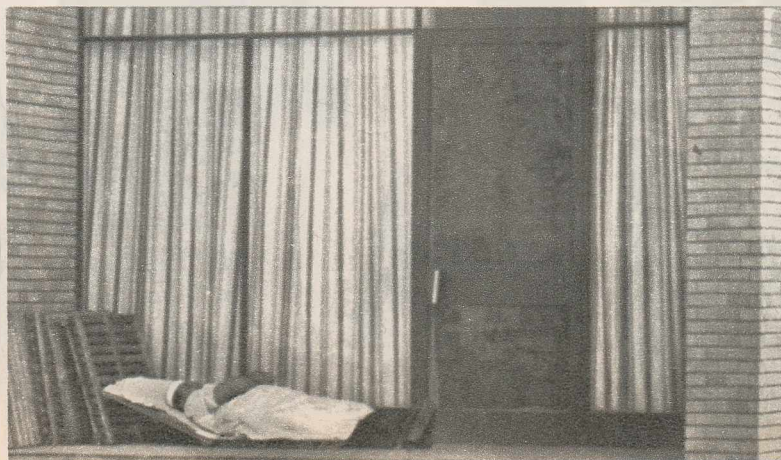
La 18 iunie aceeași fermă amenință Bucureștiiul cu o nouă cantitate de cireșe. Din nou pregătiri și din nou păcăleală. La cîteva ore de la convorbirea telefonică Buciumeni aveau amnezle.

G.A.S.-Cindești, regiunea Ploiești, are de asemenea obligații contractuale cu diversi beneficiari. La 20 iunie toate pregătirile pentru transportarea mai departe a unei cantități de căpșuni ce urmau să sosească de la Cindești erau făcute. Erau așteptate căpșunile. Dar căpșunile de Cindești n-au mai sosit. A sosit în schimb o mare cantitate de scuze care, nefiind comestibile, nu au putut fi transformate în bani.

Oficiul raional pentru valorificarea legumelor și fructelor Oltenița se angajase de asemenea să expedieze Bucureștiiului 5 tone de fasole-extra de la Budești. Se stabilise de comun acord ziua și ora la care urma să sosească marfa. În comerțul cu legume și fructe, știe toată lumea, cîteva ore de întârziere pot fi fatale.

Nerespectarea termenelor înscrise precis în contracte aduce după sine mari pierderi materiale. În comerț însă nerespectarea termenelor provoacă și o serie de pierderi morale. Nu ar fi oare timpul ca în clauzele contractuale să se prevadă ca cei care nu respectă termenele de livrare să plătească daune-interese?

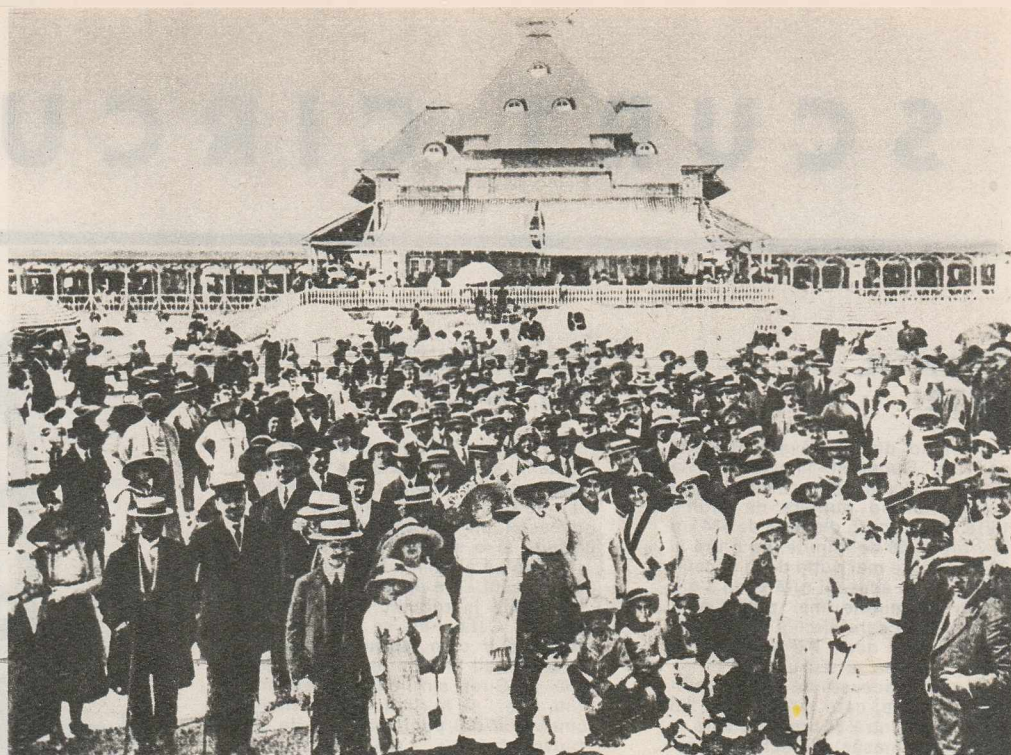
T. PROSAN

FLACĂRA VARIETĂȚI

NATURA, MARE ARTIST

La umbra vulcanilor Mauna Loa și Kilauea din insulele Hawaii cresc adevărate păduri de ferigi, imense și superb colorate. Ele sînt protejate în rezervații, alături de alte splendori naturale ale insulelor Pacificului.

MAMAIA - 1912

«Impodobită cu un pavilion fermecător și cu toate micile construcțiuni trebuincioase unei asemenea stațiuni climaterice și balneare, noua plajă de la Mamaia începe să fie tot mai atrăgătoare și mai plină de farmec, chiar și pentru vizitatorul cel mai indiferent» — așa ne descrie presa timpului începutul de acum 55 de ani al plajei deveni, în zilele noastre renumită în întreaga Europă, atât prin condițiile naturale de care dispune, cât și prin confortul pe care-l oferă vizitatorilor. Fotografia pe care v-o prezentăm a fost luată într-una din duminicile lunii iulie 1912 «cînd 300-400 de vizitatori, veniți cu toate trăsurile aflate în Constanța, puseseră stăpînire pe minunata plajă». După cum se poate vedea, nimeni nu poza în vremea aceea în costum de baie...

ECONOAMA!...

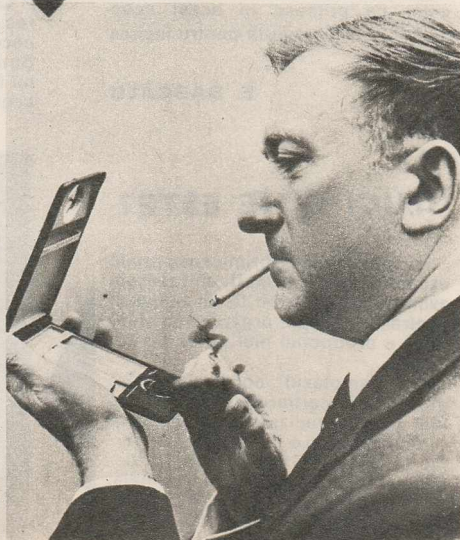
Actrița britanică Sally-Jane Spencer (18 ani) a apărut pe luxosul hipodrom de la Ascot în această toaletă, lăudîndu-se că n-a costat-o decît cîteva șilingi. Ceea ce era adevărat. Trebuie să știți însă că prețul atât de scăzut nu se datorește doar dimensiunilor ultra reduse ale așa-zisei «rochii» ci și materialului din care a fost confecționată: hirtie.

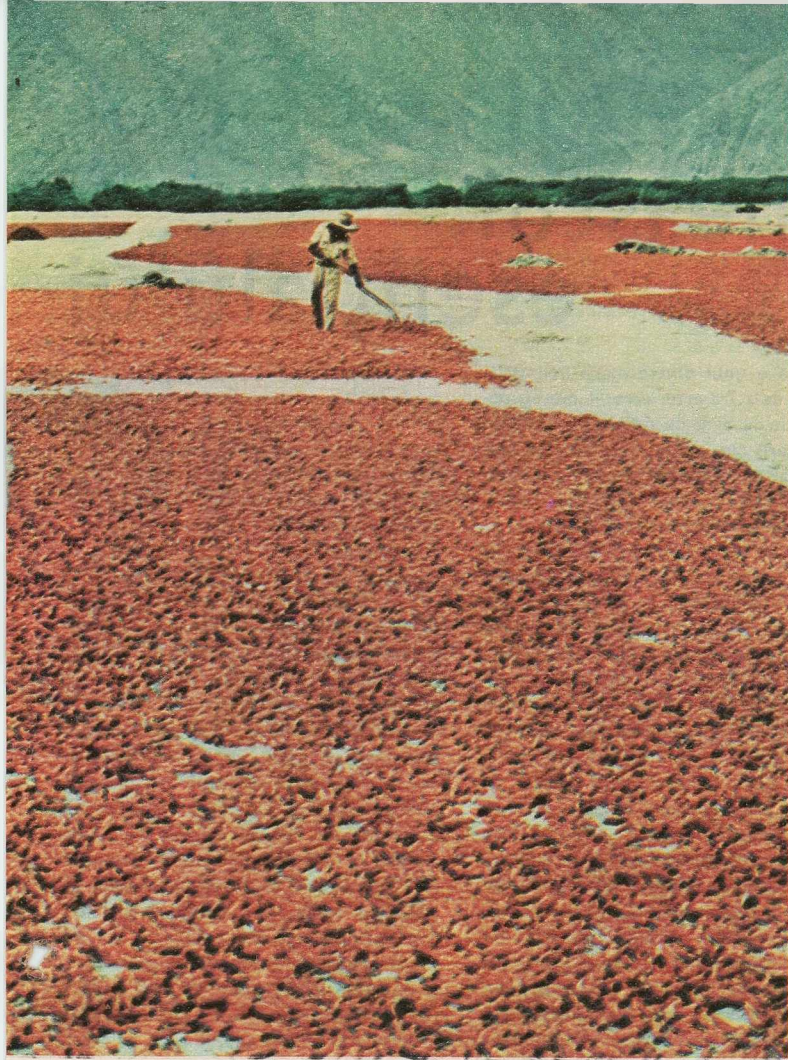
FUMAT DUPĂ... GRAFIC ORAR!

La cea de-a optsprezecea expoziție a «găselnițelor», deschisă la Porte de Versailles din Paris, a fost prezentată și această tabacheră originală.

Ea posedă un ceas care — reglat în prealabil potrivit dorinței sau...contrar dorinței celui interesat — permite deschiderea capacului numai la anumite intervale de timp respectate cu strictețe; în consecință, rația zilnică de țigări poate fi riguros dirijată!

Cu o singură condiție: să nu păstrezi pe lîngă neînduplecata tabacheră... și un pachet de țigări.

CONTRAINDICAT IN GASTRITĂ

Ardeii roșii de Paramonga (Peru) sînt vestiți pentru calitățile lor... usturătoare. Pentru a fi uscați ei sînt întinși pe nisip unde sînt ținuți 20 de zile. Autorul imaginii de față spunea că atingînd doar, din greșeală, unul din «subiectele» fotografiei, i-a simțit arsura ore în șir.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE: PRINDEȚI!

ORIZONTAL: 1) Au prins rădăcini — Prinde... hirtii. 2) Prinde șoareci — Crupe de griu (sing.). 3) Locuri înguste în munți stîncoși unde se prinde vinatul — Prinsă cu acul. 4) Gen de arbore (pl.) — A prinde laolaltă — Asalt. 5) Prindere — A prinde ceva. 6) Deprinsă. 7) L-a «prins» soarele cam tare — Nu zic nimic — În locul acesta. 8) Nimfă (mit.) — Cînd sînt prinse nu trebuie scăpate — Antene! 9) Prind fiare — La fel. 10) Cer! — Numele a 8 regi din Edessa (132—216) — Prinse-n traverse (sing.). 11) Prinsă-n țîțini — Din nou — Prins în cursă. 12) Un fel de lapte prins — Prinsă într-un rezervor.

VERTICAL: 1) Prinsă la mijloc — A prinde... în apă. 2) Prinși pe loc — Pentru prins. 3) Strat de cărămidă dintr-o zidărie — Personaj legendar (sec. III î.e.n.) — Simbolul aurului. 4) Cu blîndețe — Scîncet. 5) Diminutiv feminin — Prins de gînduri. 6) Prind păsările — Prinsă-n plasă (pop.). 7) Nu poate fi prinsă cu ocaza mică — Resort. 8) Mîl din insula Ré și Oberon — Funcția ursului din fabula «Ursul la prisăci» de Al. Doinici. 9) Element de prindere — «Prinde» ușor — Victor Pascu. 10) Bile! — A hăui — Desprins. 11) Prinși de sus — Prinsă... la salut. 12) Nu spune (fem.) — Prinse-n bucle — A interpretat rolul fiicei lui Decebal din filmul «Dacia». 13) Prinși de circei — A prinde brusc cu mîinile.

Liviu PINTILIE

Dictionar: ECO, ABGAR, ASIZA, AOD, CIGA, BRI.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	
2	P	S	I	C	A		B	U	L	G	A	R	
3	F	E	A				R	I		A	T	A	
4		Z			U	K	I		A	T	A	C	
5		A	A					L	V	A		I	
6			O	B	I	S	H	U	I	T	A		
7	P	A	R	S		T	A	C		T	G	I	
8	E	C	O		O	C	A	Z	I		E	N	
9	S	U	D	U	R	I		I	D	E	N	H	
10	C	R		A	B	G	A	R		S	I	N	A
11	U	S	A		I	A	R		V	I	N	A	T
12	A	U	R	T		C	A	P	T	A	T	A	

AUTOMOBIL-CABANĂ

O firmă japoneză a creat recent așa-zisul automobil-cabană. Pe acoperișul mașinii se poate instala un cort în care se pot odihni comod două sau trei persoane. Ingeniosul vehicul oferă un mijloc practic și comod de turism.

SCURT ȘI CUPRINZĂTOR

● A apărut de curînd la Paris, sub redacția lui Robert Sabatier, o voluminoasă carte intitulată «Dicționarul morții». În ciuda titlului macabru, volumul este o captivantă culegere de maxime, aforisme, epigrame, epitafuli care, în fond, se referă nu la morții ci la cei ce rămîn. Umorul de foaște bună calitate poate fi ilustrat de următoarea inscripție funerară pe mormîntul unui soț: Lacrimile mele nu te pot învia, de aceea plîng într-una.

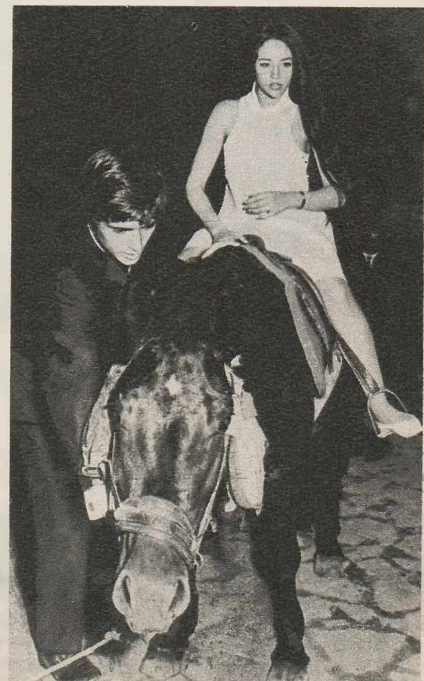
● După cum se știe fiecare țară europeană în care se introduce televiziunea color urmează să opteze pentru unul dintre sistemele SECAM sau PAL și deci pentru respectivul tip de aparate de recepție. În aceste condiții se părea că emisiunile interțări (Euroviziu-ne, Interviziune) nu vor putea transmite și color. De curînd însă, inginerul Walter Bruck a realizat un aparat care va putea recepționa programe ale televiziunilor color emise de ambele sisteme.

● Peste două sute de stewardese japoneze lucrează ca însoțitoare pe avioanele unor linii de navigație aeriană străine și se prevede că în viitor numărul lor va crește. Angajate la început pentru a servi călătorii japonezi care nu cunosc limbi străine dar și pentru a da o notă de exotism, tînerele japoneze au cucerit pasagerii prin grația și amabilitatea lor. Cum în strînsa luptă de concurență dintre companiile de navigație aeriană nici un amănunt nu trebuie omis, fiecare companie dorește să aibă «japonezelen sale. Astfel, Japonia adaugă la lista de exporturi: grația, amabilitatea și gingășia.

● Dermocultură! Un medic dermatolog din Kansas City replantează calviția (chelia) prin grefarea unor fire de păr. Firele, transplantate câte 3—4 la un loc, cad de obicei după două-trei săptămîni însă în locul lor apare în cîteva luni o podoabă capilară sta-tornică.

LA VÎRSTA LOR...

Leonard Whiting (17 ani) și Olivia Husse (15 ani), ambii din Londra, vor fi cei mai tineri interpreți ai lui Romeo și Julieta în noua versiune cinematografică a dramei shakespeariene care va fi realizată de Franco Zeffirelli. Iată-i pe cei doi tineri eroi distrîndu-se la Bagnoregio, mica localitate din apropierea Romei unde se fac filmările.

PROFIL

A. WAJDA cineastul esențialului

Wajda e unul dintre marii neliniștiți ai celei de-a 7-a arte, care — mereu nemulțumit de el și de ceilalți — caută cu înfrigurare un drum, îl părăsește, încearcă altul, adeseori greșește, dar nu cunoaște acea stagnare caldă, dătătoare de opere confortabile și seci.

Cînd în 1957, după «Pe baricadă» și «Canalul», criticul francez Ado Kirou îl saluta cu entuziasm ca pe «un cineast esențial — cineastul viitorului», tînărul regizor polonez (pe atunci încă necunoscut) se angaja într-o ambițioasă competiție cu ceilalți autori și — mai ales — cu el însuși. Pentru că, evident, Wajda n-a mai vrut să dea înapoi. A încercat să se mențină mereu (uneori cu eforturi artistice costisitoare, care l-au dus la o suprasolicitare a fanteziei sale înclinată spre baroc) în fruntea celebrei școli poloneze. Alături de Munk, Kawalerowicz, Haas — mai recent Polanski și Skolimowski — Wajda a dat filmului polonez modern un stil. Un stil original care l-a impus în istoria valorilor cinematografice universale. Debutul, «Pe baricadă» (1955), îl anunța ca pe un liric dominat de un dramatism de loc patetic. Un romantic temperat de luciditate. Povestea grupului de adolescenți angajați în timpul războiului într-un joc de-a viața și de-a moartea, de-a dragostea și lupta, în acțiunea de partizanat, era o mărturie vibrantă, de loc retorică, a unei epoci istorice, a unei generații entuziaste, a unei acțiuni eroice. O fată e prinsă de Gestapo, iubitul nu știe, o așteaptă la marginea orașului să-i aducă noi instrucțiuni. Într-un tirziu îndrăgostitul înțelege. Ochii i se umplu de lacrimi. Dar regizorul modifică la filmare scena. Simte că îi trebuie un sfîrșit mai dur, mai realist. La 16 ani un asemenea

băiat nu plînge. «Caută să fie la înălțimea destinului», explică Wajda interpretului său. Și astfel apare unul dintre acele finaluri antologice, un final ce deschide o nouă perspectivă asupra personajului: dinspre pădure vin cu bicicletele în spre eroul nostru cîțiva băieți. El înțelege că aceștia au preluat ștafeta fetei. Lupta poate să continue și fără ea. E o tristețe imensă în ochii resemnați ai tînărului dar, treptat, apare un zîmbet duios și ocrotitor pentru «cei noi» care sosesc pe baricadă. Într-o secundă, sub privirile spectatorului, un adolescent s-a transformat în bărbat. A devenit erou pentru că, depășindu-și durerea, a înțeles să continue lupta. Un optimism de loc convențional colorează această simplă scenă prin care un debutant reușea, cu o discreție rar întîlnită la acea vreme — numai printr-un lung prim-plan al eroului și o lumină anume pusă pe acest chip expresiv — să sugereze miracolul unei transformări. Acesta e Wajda. Cineastul esențialului, al complicatelor partituri interioare intonate în surdina. A urmat «Canalul». Operă în care frumusețea plastică (acel halucinant joc de umbre și penumbre sugerînd un voiaj subpămîntean, straniu ca o «neagră traversare a Stixului» — i-au spus criticii) susținea tot o idee nobilă, generoasă. Rezistența morală — mai dificilă decît cea fizică — a cîtorva partizani care, hotărîți să nu cadă vii în mîna nemților, încearcă o disperată retragere prin canalele Varșoviei. Travelinguri lungi, încete, ca de coșmar, descoperă imundi-

Actrița cehoslovacă Olga Schoberova — în ultima vreme este cunoscută sub numele de Olinca Berova — se află în Anglia, pe platourile de la Shepperton, unde se realizează în momentul de față comedia «Răzbunarea lui». Olga Schoberova a fost solicitată să interpreteze un rol principal în acest film.

Luchino Visconti.

Karina este o actriță, spune Visconti. Noi îl credem, deși n-am avut încă prilejul să ne convingem.

VISCONTI își explică filmul

tatea acestui labirint al morții, totul plutește într-o ceață ireală, de infernal, în care oamenii nu se mai deosebesc decât prin gradul de stăpînire a nervilor, de învingere a inerției, a egoismului, a lășității. Din nou Wajda deplasează centrul atenției cinematografice spre explorare interioară. După eforturi supraomenești, oamenii reușesc să ajungă la capătul drumului. Sînt fericiți. Vor vedea lumina zilei. Dar în fața lor, ca o ironie a destinului, se profilează două cizme nemțești barînd implacabil ieșirea. Filmul se termină cu acest șoc violent care va deveni atît de specific cinematografului lui Wajda. Vor mai găsi eroii puterea să ia din nou, de la capăt, «coborîrea în intern»? Sîntem invitați să reflectăm, să refacem singuri argumentele pro și contra ale pasionanțului proces sufletesc. Acesta este Wajda. Cineast modern, care nu ne impune judecări, ci ne stimulează gîndirea, ne obligă să luăm act de impasul eroului. Uneori, tragismul eroului lui Wajda își află rădăcinile în neconcordanța cu societatea, cu epoca, cu sensul istoriei. Un tînăr a crezut în Napoleon, în noblețea cauzei pentru care s-a ridicat acest «eliberator de popoare». Și-a părăsit familia, iubirea, țara și l-a urmat. Dar în numele «cauzei nobile» a asistat la măceluri îngrozitoare, la prigonirea altor popoare. Și a înțeles. Dar prea tîrziu. Rătăcește orb și înghețat prin stepa imensă. Ați recunoscut finalul dramaticei meditații pe temă istorică — «Cenușă». Tînărul e o altă victimă a neînțelegerii istoriei, ca și Maciek din «Cenușă și diamant». Regizorul polonez își aduce eroii într-o confesiune dezarmantă în fața obiectivului și-i părăsește — poate dintr-o extremă pudoare față de suferințele omenești — în momentul cheie, cînd ei își înțeleg eroarea. Acesta este Wajda, cineastul luărilor de cunoștință, al înțelegerilor tardive. Autor modern, care sancționează — ca și în «Lady Macbeth din Siberia» — unilateralizarea pasiunilor, disecă lucid orbirile, rătăcirile, într-un cuvînt — tot ceea ce scoate pe om din fireasca lui matcă socială și istorică.

Alice MĂNOIU

Jerry Lewis — în inima junglei. Valorosul (și acum urmează propozițiunea pe care tare am vrea să n-o mai folosim: «dar, din păcate, atît de puțin cunoscut la noi») comic american turnează pentru prima oară în cariera sa în afara Hollywoodului. Jungla din fotografie a fost amenajată pe platourile engleze Shepperton, unde Jerry Lewis realizează comedia «Nu înălta aici podul, riul e mai jos». Partenera sa este o tînără actriță engleză, pe nume Jacqueline Pearce.

Înainte de a da drumul în lume ultimului său film, «Străinul» (după romanul lui Camus), Luchino Visconti l-a prezentat în cuvinte critice revistei «Cahiers du Cinéma», din paginile căreia reproducem acest interviu:

Întrebare: Ce ne puteți spune acum, la sfîrșitul lucrului?

Răspuns: Aș fi putut să vă spun mult mai multe la începutul turnării decît acum, la sfîrșit; tot ce am avut în cap s-a înlăpuit, deci ceea ce mi-a mai rămas de spus este mai puțin interesant. De altfel, trebuie să aștept ca montajul să fie definitiv terminat (n.n. — din cauza timpului neprielnic o secvență esențială a fost filmată abia acum două săptămîni), pentru a putea să-mi judec munca, pentru a vedea dacă am fost sau nu am fost credincios spiritului cărții, care contează infinit mai mult decît litera ei...

Întrebare: De îndată ce a aflat că aveți de gînd să ecranizați «Străinul», toată lumea s-a întreat ce soluții veți găsi problemelor pe care le pune stilul romanului?...

Răspuns: E firesc. Dar știți, îmi este foarte greu să răspund acum, trebuie mai întîi să văd absolut tot ceea ce am făcut. Cred că am fost credincios stilului cărții, acestui stil, acestui fel de a scrie atît de, cum să-i spun, scurt și...

Întrebare: Neutru?

Răspuns: Neutru și scurt într-un anume sens, vreau să spun că are doar aerul de a fi neutru. Stilul primei părți diferă cu totul de cel din a doua parte. În prima există o influență a prozei americane, de altfel și Camus a admis-o. În cea de-a doua parte lucrurile diferă, stilul capătă o anume respirație, mai largă. Sper că am păstrat această deosebire...

Întrebare: Ați intenționat să faceți pur și simplu o transcriere cinematografică a romanului sau considerați că ați adăugat ecranizării un punct de vedere personal?

Răspuns: Știți și dv. că niciodată nu poți face doar o transcriere, pur și simplu, a unui roman; unghiul de vedere propriu intervine totdeauna. Această carte i-a influențat mult

pe oamenii generației mele. Nu și pe dv., care sînteți foarte tineri. Romanul lui Camus a fost pentru noi absolut esențial, dar, desigur, astăzi, la o distanță de treizeci de ani, îl văd alt fel decît la prima lectură; impresiile mele actuale sînt coapte și s mai înțelepte. Deci dintr-o dată unghiul se schimbă. Există apoi evenimentele politice și cele ale istoriei din răstimpul acestor ani, nu puteam să nu tin seama de ele.

Întrebare: «Străinul» va semăna cu «Stelele rătăcitoare ale Ursei Mari»?

Răspuns: Nicidecum. Fiecare poveste are un stil al ei, propriu. Nu există un stil adaptabil tuturor povestirilor, ci acestea din urmă reclamă un anume stil. «Străinul» va fi cu totul și cu totul diferit de «Stelele rătăcitoare ale Ursei Mari».

Întrebare: Ați urmărit o reconstituire a culorilor sau...

Răspuns: Eu caut un adevăr al culorii, dar un adevăr care să aibă și o funcție dramatică, bineînțeles. În ceea ce mă privește nu voi fi niciodată preocupat de o elaborare a culorii, în sensul în care s-a angajat Antonioni. Nu mă voi gîndi niciodată să pictez acest zid în cenușiu sau în alb, dacă el este galben, ci voi utiliza acest

zid galben în momentul în care voi avea nevoie de unul galben, înțelegeți, e greu de explicat.

Întrebare: Cum ați lucrat cu actorii?

Răspuns: E o muncă pe care o fac practic de atîția ani! Pe Marcello îl cunosc de aproape 20 de ani, și-a început cariera alături de mine, în teatru; mă înțeleg foarte bine cu el. De altfel m-am înțeles foarte bine și cu ceilalți actori, francezi: Anna Karina, Blier, Wilson.

Întrebare: De ce ați ales-o pe Karina?

Răspuns: Mi se pare că este o fată minunată. Păstrează și în viața de toate zilele aceeași sinceritate, aceeași cinste și spontaneitate de care face dovadă pe platou. A fost o alegere bună. În rolul Mariei este emoționantă, este exact ceea ce trebuie, a găsit măsura exactă a personajului. Întîlnești mai rar un astfel de echilibru, actorii sînt ispitii sau să adauge ceva personajului sau să-l subțieze.

Întrebare: Nu se poate spune același lucru și despre Claudia Cardinale, în «Stelele rătăcitoare»...?

Răspuns: E altceva. Claudia nu este o mare actriță, este un fenomen, o prezență fizică, atît. Karina este o actriță.

◀ Cit despre Mastroianni, sîntem siguri că «Străinul» nu va face decît să adauge un nou succes unei cariere ce numără peste 50 de filme.

cadran internațional

La Festivalul internațional de folclor de la Hammamet (Tunisia) dansurile și pitoreștile costume din diferite regiuni ale României, prezentate de ansamblul «Perița», s-au bucurat de un frumos succes.

La pittura su vetro nell'arte popolare romana

«Pictura pe sticlă ocupă un loc de mare importanță în arta populară românească, atât pentru calitățile sale artistice cât și pentru valoarea sa folclorică. Ea s-a dezvoltat în mod independent și original în rîndul țaranilor români, urmînd linia tradițională a culturii populare românești. O cultură care a adus folclorului european opere de o bogăție și de o expresivitate impresionantă...» Astfel începe prezentarea făcută de Corrado Calzadoro albumului «Pictura pe sticlă în arta populară românească», editat sub auspiciile Comisiei de cultură a provinciei Torino (Italia) și ale «Revistei de etnografie» conduse de Giovanni Tucci.

o condamnare la moarte plus 90 de ani închisoare

— corespondență specială pentru «Flacăra» —

«CHOMBE NU SE TEME NICIODATĂ DE NIMIC...»

Nu o dată domnul «Tiroir Caisse» a rostit aceste «profetice» cuvinte. Lumea se întreabă însă dacă și astăzi, cînd se află sub amenințarea ispășirii unei condamnări la moarte, Chombe mai are curajul să le repete.

În fond, care sînt capetele de acuzare împotriva sa? În primul rînd faptul că a fost inspiratorul rebeliunii din 1966, care a dus la ciocniri sîngeroase între jandarmii katanghezi și armata națională congoleză. Chombe se face, de asemenea, vinovat de acțiuni menite să răstoarne regimul generalului Mobutu, de a fi recurs în acest scop la recrutarea de mercenari străini. În plus,

procurorul Kabaya a cerut în cursul procesului condamnarea lui Chombe ca principal răspunzător de secesiunea katangheză din 1960. Se are în vedere un nou proces care trebuie să determine rolul jucat de fostul prim-ministru în organizarea asasinării lui Patrice Lumumba.

Pe scurt, pînă-n prezent Chombe a reușit să obțină o condamnare la moarte și încă... 90 de ani de închisoare...

«CINE SE ASEAMĂNĂ, SE ADUNĂ...»

Venindu-și în fire după «aterizarea forțată» în Algeria, Chombe, cu cinismul caracteristic, a considerat necesar să «precizeze» la anchetă că este fiul unui «cinstit și respectabil comerciant congolez» și, după

părea sa, «aceasta este sursa celor câteva zeci de milioane de dolari depuși la băncile europene...» Și alți călători din același avion au încercat să se prezinte în posturi similare...

Iată însă doar câteva fapte care nu vin de loc în sprijinul celor declarate. De pildă, Humberdin, de naționalitate belgiană, a fost ani de zile un colaborator al lui «Union Minière». Răspunzînd de «aprovizionarea» muncitorilor congolezi folosiți de cunoscutul trust, Humberdin a reușit, prin numeroase furturi, să-și «agonisească» o fabuloasă avere. Totodată, Humberdin a jucat un rol activ în criza din 1960 și în complotul care a costat viața lui Patrice Lumumba. S-a ocupat apoi multă vreme de antrenarea în Congo, apoi în Franța, a parașutiștilor mercenari.

Relațiile Chombe-Humberdin au fost «întunecate» doar o singură dată, de un proces în care fostul prim-ministru îi reproșase asociatului său că l-ar fi «lipsit» (printr-o escrocherie evidentă) de 12 milioane de franci belgieni.

După toate acestea Humberdin părea să fi ajuns la reconciliere cu Chombe în vederea realizării unor «viitoare afaceri».

Francis Bodnan pretinde a fi de naționalitate franceză și, evident, tot «om de afaceri», instalat în Elveția și Belgia. El este persoana care, atunci cînd nimeni nu se aștepta, s-a instalat în ușa ce separa cabina de pilotaj de spațiul rezervat pasagerilor și, sub amenințarea unui revolver cu amortizor de zgomot îndreptat cînd asupra echipajului, cînd asupra pasagerilor ordona sec: «Nici o mișcare! Primul care va schița un gest va fi împușcat». Apoi, adresîndu-se piloților, le-a cerut să aterizeze în Algeria.

Sigal, de naționalitate belgiană, un alt «ilustru» pasager al aceleiași avion, se prezintă și el «om de afaceri» și «consilier juridic» al lui Chombe. A profesat o vreme avocatura, dar a fost obligat să demisioneze, fiind implicat într-o afacere dubioasă.

Printre ocupanții avionului s-au numărat și doi polițiști spanioli care, după cum se anunță la Alger, «sînt străini de afaceri».

ALIBIURI ȘI... DOCUMENTE COMPROMIȚATOARE

Atît Chombe cît și Humberdin, Bodnan, Sigal și soția sa afirmă că zborul lor era legat de proiectul creării unei societăți imobiliare și hoteliere în mai multe țări, societate ce urma să fie prezidată de Chombe.

Despre ce fel de societate anume este vorba? Mai curînd pare să fie vorba de un alibi menit să servească drept paravan pentru a se încurca pistele.

De altfel, la Alger se semnalează că, în ciuda eforturilor depuse de Chombe pentru a se prezenta ca un «onorabil om de afa-

Avionul care a fost silit să aterizeze forțat pe teritoriul algerian.

Va reuși oare Chombe să scape de astă dată?

ceri», o serie de documente descoperite la bordul avionului sînt deosebit de compromițătoare pentru el. Este vorba de numeroase rapoarte de dată recentă, redactate de mercenari, care îi prezintă în cele mai mici amănunte situația din Congo.

După ce a fost făcută cunoscută hotărîrea Curții Supreme a Algeriei de a satisface cererea guvernului congolez cu privire la extradarea lui Chombe, a produs senzație declarația acestuia că este dispus să accepte orice hotărîre a autorităților de la Kinshasa, cu condiția să i se acorde o întrevedere cu președintele Mobutu, cărui are să-i facă dezvăluiri deosebit de importante în legătură cu organizarea unui complot îndreptat împotriva Congoului.

Încercări de ultimă oră de a obține o cît de mică clemență pentru a-și salva pielea? Rămîne de văzut. Deocamdată «afacerea Chombe» nu s-a încheiat.

Constantin BENGA

Alger, iulie 1967.

moartea unui ciclist

În nici un alt sport — în afară poate de automobilism — numărul victimelor competițiilor nu este atît de mare ca în ciclism. 1920: René Chassot este strivit de un camion în Turul Lorenei; 1926: campionul Franței, Ganay, decedează în urma unui salt mortal la Parc des Princes; 1934: în Turul Franței își pierde viața în urma unor căzături spaniolul Cepeda și belgianul Lémaire; 1937: Reynaud, campionul lumii la semi-fond, este victima unui salt mortal pe pista din Anvers; 1949: belgianul Deporter moare strivit într-un tunel într-o etapă a Turului Elveției; 1951: moare Serse Coppi în Turul Piemontului, în urma unei fracturi de craniu; 1956: belgianul Stan Ockers se strivește de pista de la Anvers în urma unei căzături; 1960: la Jocurile Olimpice de la Roma olandezul Enemark moare de insolajie; 1967: în etapa a XIII-a a Turului Franței moare în mod tragic englezul Tom Simpson. Nici un alt accident ca acesta din urmă nu a impresionat atît de mult marele public. Și aceasta datorită faptului că Simpson, care era un atlet de prim rang, a fost victima dopingului. Se părea că anul acesta legea antidoping, adoptată din păcate doar de organizațiile sportive din Franța și Belgia, va constrînge pe cicliști să renunțe la stimulentele artificiale. Dar miza mare a unor asemenea competiții, în care efortul epuizează uneori resursele fizice ale concurenților, servește drept pretext disimulat pentru încrebuițarea medicamentelor tonice. Simpson n-a negat niciodată că ar folosi stimulente artificiale. Dimpotrivă, a afirmat-o deschis în cartea sa «Ciclismul este viața mea» (1966), declarație care în epoca respectivă a stîrnit multe comentarii. Prin moartea tragică a unuia dintre cei mai

talentați cicliști europeni, problema dopingului revine la ordinea zilei. Pentru că în fond este vorba de-a păstra echitatea în întrecerile sportive. Una este să cîștigi onest o competiție bazîndu-te pe forțele native, pe o pregătire riguroasă, și cu totul altceva este să fi purtat pe aripile victoriei de o stare euforică momentană.

I. CORIBAN

Un moment dramatic: doctorul Dumas încearcă cu disperare salvarea lui Simpson. De multă vreme dr. Dumas se manifestă ca un înverșunat adversar al dopingului.

saigoneză...

O zi și o noapte cei doi generali au încercat să dărîme zidul neînțelegerilor care-i despărțeau. Au început înfierbîntata discuție la ceasurile amiezii, au continuat-o și după ce Saigonul a fost învăluit de pinzele întunericii, pentru a pune punct de-abia după ce trecuseră multe ore din ziua următoare.

Fără ște, s-a ajuns la o înțelegere. Ky, care visa să devină președinte, se va mulțumi cu un fotoliu mai mic. Iar generalul Nguyen Van Thieu, actualul președinte, își va conserva postul obținînd în plus laurii unei «victorii» electorale. Ky n-a renunțat cu ușurință la orgoliul său proiect, dar a trebuit să se supună sfaturilor protectorilor americani. Rivalitatea dintre cei doi generali amenința însăși existența șubredului regim saigonez și ambasada S.U.A. a acționat de urgență pentru a împiedica lărgirea spărturii. Ky n-a avut încotro: a întins mîna concurentului său și și-a promis revanșa pentru o zi mai fericită.

Unii s-au grăbit să-i felicite. Doar scrutinul se anunța o simplă formalitate. Urnele nu le pot oferi surprize. Rezultatele le vor fixa șefii poliției saigoneze și mai marii lor. Exista totuși un obstacol: prezența unor candidați civili. Junta a găsit însă remediul — faimoasa «adunare națională» născută dintr-un simulacru electoral a fost chemată să valideze listele de candidați. Politicienii civili s-au văzut excluși din cursă. Simplu. Candidaților respectivi li s-au reproșat atitudinii mai vechi sau mai proaspete, chipurile. Incompatibile cu funcția prezidențială. Astfel, Truong Thanh s-a văzut acuzat de a avea... «înclinații procomuniste». Dar domnul Thanh a fost pînă nu demult ministru al finanțelor în... guvernul generalului Ky de care s-a despărțit printr-o decizie răsunătoare. Oare Ky a tolerat în guvernul său «procomuniști»? Inutilă întrebare...

Thanh comisese totuși o imprudență: s-a pronunțat pentru încetarea războiului și a bombardamentelor împotriva R.D. Vietnam. Fostul ministru al lui Ky a ajuns la înțeleaptă concluzie că sub egida actualului regim de la Saigon «alegerile nu pot să fie libere și cinstite».

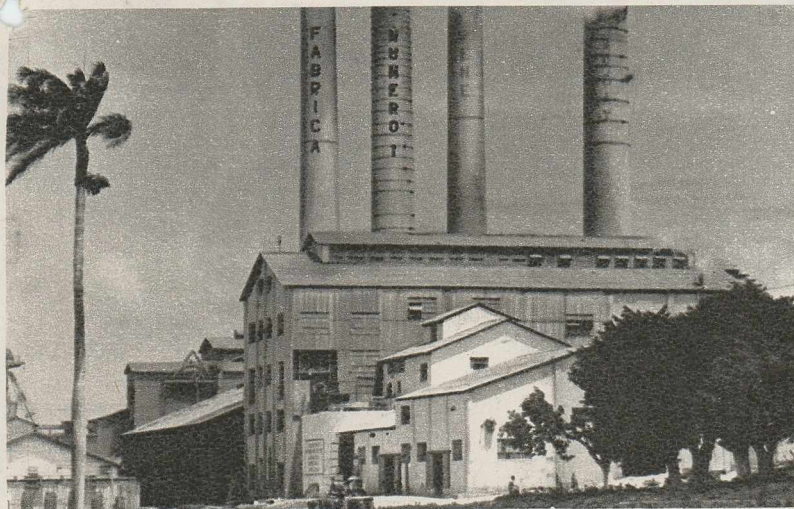
Rămăși fără concurenți primejdioși, cei doi generali pot să-și pregătească discursurile prin care vor celebra «victoria» lor și «democrația» patronată de generalul Westmoreland.

M. RAMURĂ

Armata S.U.A. împotriva negrilor americani... Incidentele rasiale deosebit de singeroase din această vară au avut loc mai întîi la Newark (statul New Jersey) — un oraș de 400 000 locuitori, dintre care 60% negri — unde 5 000 de militari trimiși să «restabilească ordinea» în ghetoul negrilor au ucis 24 de negri, răbind alți 1 200. Apoi ciocnirile au cuprins și orașele Minneapolis (Minnesota), Cleveland (Ohio), Durham (Carolina de Nord), Birmingham (Alabama), pentru a cunoaște în zilele din urmă o violență de proporții dramatice la Detroit (Michigan). Pentru a putea fi din nou stăpîn pe «controlul situației», guvernatorul Romney a arătat că va trimite aici «atîtea întăriri (militare — n.n.) de cîte va fi nevoie...» Pînă la intrarea la tipar a acestor rînduri, bilanțul gravelor incidente rasiale din Detroit este: 21 morți, 1 000 răniți, peste 2 000 arestați. Și valul de tulburări rasiale, însoțite de puternice ciocniri, se extind...

Așadar, cum sublinia într-o conferință de presă ținută la Newark liderul Comitetului studentesc de coordonare a acțiunilor neviolente, Brown, autoritățile americane «sînt gata să înăbușe orice manifestări ale negrilor dar nu întreprind nimic pentru îmbunătățirea situației lor». Aceleași autorități care au grijă în schimb să-i trimită pe soldații de culoare — repartizați de altfel în cea mai mare parte în rîndul trupelor terestre — în prima linie a războiului din Vietnamul de sud și astfel, deși aceștia reprezintă un procent de 11% din totalul forțelor militare americane trimise pe acest front, numărul victimelor din rîndurile lor se ridică la 22%...

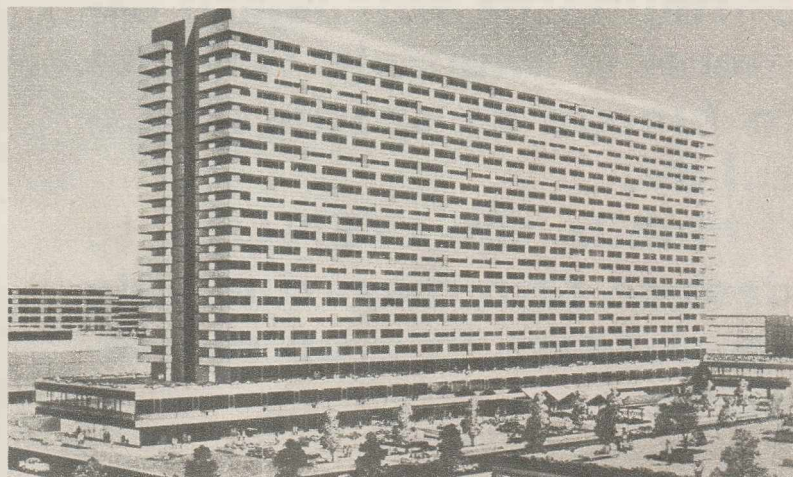
Oamenii muncii din Cuba au întîmpinat în acest an cu importante succese în îndeplinirea planului șesenal (1966-1971) Ziua insurecției naționale — sărbătoare națională ce aniversază luarea cu asalt, la 26 iulie 1953, de către un grup de tineri revoluționari în frunte cu Fidel Castro, a cazarmei Moncada, unul dintre importante bastioane ale poliției dictatorului Batista. O izbîndă de seamă o constituie încheierea cu succes a sezonului de recoltare și prelucrare a principalei culturi agricole din țară, trestia de zahăr, obținîndu-se pînă în prezent peste 6 milioane tone de zahăr, cea mai mare producție înregistrată după revoluție. Printre obiectivele industriale date în exploatare se numără noua turnătorie de la Combinatul «Fabrica Aguilar Noriega», laminorul de bare de oțel cu o capacitate de 100 000 tone anual de la uzina «Antillana de Acero» etc. De asemenea, se desfășoară în ritm susținut lucrările pe șantierul celei mai mari întreprinderi de prelucrare a pieilor din Cuba, situată în zona industrială a golfului Matanzas. Prevăzută a intra în funcțiune pînă la sfîrșitul acestui an, fabrica urmează ca, lucrînd cu întreaga capacitate, să realizeze o producție anuală de circa 2 500 000 mp de piele.

În fotografie: fabrica de ciment «Rene Arcay» din provincia Pinar del Rio, al cărei colectiv a dat peste plan însemnate cantități de ciment.

pentru J.O. de la München

În vederea Jocurilor Olimpice din 1972, la München este prevăzută construirea mai multor hoteluri. Unul din proiectele interesante îl constituie un complex cu 2 600 de paturi în cartierul Bogenhausen, la circa 3 km de centrul orașului, unde de asemeni urmează să se construiască 1 300 locuințe, birouri unde pot lucra 20 000 persoane, magazine, garaje subterane etc. «Arabella-Appartment-Hotel» va putea adăposti 1 400-1 600 persoane în cele 850 apartamente ale clădirii ce va număra

21 etaje. În apropiere de «Arabella» se construiește un alt hotel, «Bavaria», cu peste 1 000 de paturi. Una dintre aripile hotelului va fi amenajată cu săli de conferințe — cea mai mare dintre ele avînd o capacitate de 1 500 locuri. Ambele hoteluri vor fi înzestrate, la parter, cu magazine, restaurante, cafenele și baruri, un bazin de înot cu baie de aburi pe acoperiș și un bazin de înot în aer liber cu apa caldă, care poate fi folosit și iarna.

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Șciintei 1, raionul 30 Decembrie. Căsuța poștală 4112, Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Șciintei».

NU VĂ MAI FACETI GRIJI!

Apartamentul dv. poate fi aranjat perfect dacă alegeți mobila combinată tip «Venus».

Mobila combinată tip «VENUS» este formată din 7 corpuri de diferite mărimi și compartimentări, oferind posibilitatea amenajării camerei în multiple variante, în funcție de spațiu și gustul dv.

Mobila tip «VENUS» se desface, prin magazinele de specialitate, în grup sau separat.

TRANSMISĂ DE ÎNTREPRINDEREA DE INDUSTRIE LOCALĂ MIXTĂ — BAIJA-MARE.